சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மனுமுறைகண்டவாசகம்.

நேரிசைவெண்பா.

காப்பு.

அன்ன வயல்சூ ழணியாரூர் வாழ்மனுவா
மன்னன் முறைகண்ட வாசகத்தைப்—பன்னுதற்கு
நேய மிகத்தா னினைப்போர்க் கருள்புழைக்கைத்
தூய முகத்தான் றுணை.

கங்கைச் சடையான்முக் கண்ணுடையா னன்பர்தம்மு
ளங்கைக் கனிபோ லமர்ந்திருந்தா—னங்கை
முகத்தான் கணங்கட்கு முன்னின்றான் மூவாச்
சுகத்தான பதமே துணை.

கடல்சூழ்ந்த வுலகத்திலுள்ள எல்லாத் தேசங்களிலுஞ் சிறப்புடையதாய், காவேரி யென்னுந் தெய்வத் தன்மையுள்ள நதியினால் எந்தக காலத்திலுங் குறைவுபடாத நீர்வளப்ப முள்ளதாய்; வாழைச்சோலை, பலாச்சோலை, மாஞ்சோலை, தென்னஞ்சோலை, கமுகஞ்சோலை, கருப்பஞ்சோலை முதலாகிய பலனுள்ள சோலைகள் அணியணியாக வொன்றையொன்று சூழ்ந்தோங்கப் பெற்றதாய்; அசோகு, குருக்கத்தி, சண்பகம், பாதிரி முதலான விருக்ஷங்களால் நெருங்கப்பெற்று, வண்டுகள் பாடுகின்ற மலர்ச்சோலைகளும், தாமரைத் தடாகங்களும், அல்லி நீலம் முதலான புட்பங்கள் மலர்கின்ற நீர் நிறைந்த ஓடைகளும், பொய்கைகளும், ஏரிகளும், குளங்களும் பலவிடங்களிலு முள்ளதாய், செந்நெல்

முதலாகிய பயிர்கள் மாறாது முப்போகமும் விளைகின்ற குறைவற்ற விளைவையுடைய வயல்களை நெருங்கியுள்ளதாய்; சிதம்பரம், பஞ்சநதம், மத்தியார்ச்சுனம், சம்புகேசுரம் முதலான திவ்விய க்ஷேத்திரங்களை இடையிடையிலுள்ளதாய், இல்லறந் தருமத்தில் எள்ளளவும் பிழைபடாது செல்வத்திலும் கல்வியிலும் நிறைவுள்ள குடிகளுக்கிடமானதாய், பல வளப்பங்களுங்கொண்டு பூமிதேவிக்கு முகம்போல விளங்குகின்ற சோழதேசத்திலே, பாதாள லோகத்தைப் பார்க்கின்ற ஆழமுள்ள அகழியினாற் சூழப்பட்டு, இந்திர லோகத்தை யெட்டிப் பார்க்கின்ற உன்னதமுள்ள கோபுரங்களையுடைய மதிலும், உய்யானமும், நந்தவனமும், பூஞ்சோலை முதலானவைகளும்; செயவீரதடம், பிரமதீர்த்தம், வசந்தவோடை, செங்கழுநீரோடை முதலான நீர்நிலைகளுமுள்ளதாய்; தேர்நிலைகள், யானைக்கூடங்கள், குதிரைப் பந்திகள், சேனையிடங்கள், ஆஸ்தான மண்டபம், அரசமண்டபம், விசித்திரமண்டபம், விநோதமண்டபம், நியாய மண்டபம், நிருத்த மண்டபம், கல்வி மண்டபம், கணக்கர் மண்டபம், பாடல் மண்டபம், பரிசன மண்டபம், சித்திர மண்டபம், தேவாசிரிய மண்டபம், சித்திரத்தெற்றி, சிலம்பக்கூடம், ஆயுதசாலை, அமுதசாலை, அறச்சாலைகளுமுள்ளதாய்; ரதந பீடிகைகளும், கனக மாளிகைகளும், பளிங்கு மாடங்களும், மணிப்பந்தல்களும், மகர தோரணங்களும், மங்கல கோஷங்களுமுள்ள கடைவீதி, கணிகையர்வீதி, சூத்திரர்வீதி, வைசியர்வீதி, அரசர்வீதி, அந்தணர்வீதி, ஆதிசைவர் வீதி, சைவர்வீதி, வைதிகர்வீதி, தபோதனர் இருக்கை, சைவமுனிவர் மடம், உட்சமயத்தா ருறையுள் முதலான வளப்பங்களை யுடையதாய், தியாகராஜப் பெருமா னெழுந்தருளிய கமலாலயமென்னுந் திருக்கோயிலை யுள்ளே யுடையதாய், சோழராஜாக்கள் பரம்பரையாக அரசாட்சி செய்வதற்கு உரிய ராஜதானியாய், நிலமகள் திருமுகத்திலிட்ட திலகம்போல விளங்கிய திருவாரூரென்கிற நகர மொன்றுண்டு. அதிலே [illegible]

சுடர்களிலும் முதற்சுடராகி மேன்மையடைந்த சூரிய குலத்திற் பிறந்து அரசாட்சி செய்துவந்த சோழராஜர்களில் சிறந்தவராய், அறுபத்துநான்கு கலைகளிலும் வல்லவராய், உயிருக் குறுதியைத் தருகின்ற நல்ல கேள்விகளை யுடையவராய், எல்லாவுயிர்களுக்கும் இதஞ் செய்கின்றவராய்; வேத மோதுதலும், யாகஞ் செய்தலும், இரப்பவர்க்கீதலும், பிரஜைகளைக் காத்தலும், ஆயுதவித்தையில் பழகுதலும், பகைவரை யழித்தலு மென்னும் ஆறு தொழில்களும், வீரமுள்ள சேனைகளும், செல்வமுள்ள குடிகளும், மாறுத பொருள்களும், மதிநுட்பமுள்ள மந்திரியும், பகைவரா லழிக்கப்படாத கோட்டையு முடையவராய், வழக்கை யறிவிப்பவரையும் தங்களுக்குள்ள குறைகளைச் சொல்லிக்கொள்பவரையும் இலேசிலே தமது சமுகத்துக்கு அழைப்பித்து அந்த வழக்கைத் தீர்த்தும் அக்குறைகளை முடித்துங் கொடுப்பவராய், பாலொடுபழஞ் சேர்ந்தாற்போல முகமலர்ச்சியோடு இனிய வசனஞ் சொல்பவராய், பின்வருவதை முன்னே யறிந்துகொள்வதும் உறவினர் அயலார் சிநேகர் பகைவர் இழிந்தோர் உயர்ந்தோர் முதலான யாவரிடத்தும் காலவேற்றுமையாலும் குணவேற்றுமையாலும் உண்டாகின்ற நன்மை தீமைகளை உள்ளபடி யறிந்துகொள்வதுமாகிய விவேகமுள்ளவராய், அகங்காரம் காமம் கோபம் லோபம் மோகம் பொறாமை வஞ்சகம் டம்பம் வீண்செய்கை முதலான குற்றங்களைத் தினையளவுங் கனவிலும் புரியாதவராய், துர்க்குணங்களையுடைய சிறியோர் சேர்க்கையை மறந்தாயினும் நினையாமல், செய்வதற்கு அரிதான செய்கைகளைச் செய்து முடிக்கவல்ல நற்குணங்களையுடைய பெரியோர்களைச் சகாயமாகக்கொண்டு செய்யத்தக்க காரியங்களைத் தெரிந்து செய்தும், செய்யத்தகாத காரியங்களைத் தெரிந்து விடுத்தும், பகைவலியும் தன்வலியும் துணைவலியும் காலநிலைமையும் இடநிலைமையு மறிந்து காரியங்களை நடத்தியும், அடுத்தவர்களது குணம் வல்லமை ஊக்கம் முதலான தன்மைகளை யாராய்ந்து தெளிந்து

அவரவர் தாங்களுக்குத் தக்க உத்தியோகங்களை அவரவர்க்குக் கொடுத்தும், பழமைபாராட்டியும், சுற்றந் தழுவியும், கண்ணோட்டம் வைத்தும், சாதியியற்கை ஆசிரமவியற்கை சமயவியற்கை தேசவியற்கை காலவியற்கை முதலான உலகியற்கைகளை யறிந்து அவ்வவற்றிற்குத் தக்கபடி ஆராய்ந்து செய்தும் நல்லொழுக்கத்துடன் நடப்பவராய், குடிகளுக்கு அணுவளவு துன்பம் நேரிடினும் அதை மலையளவாக வெண்ணித் தமக்கு வந்ததுபோ லிரக்கங்கொண்டு மனமுருகுவதனால் தாயை யொத்தவராய், அத்துன்பத்தை விட்டு இன்பத்தை யடையத்தக்க நல்லவழியே யறியும்படி செய்விப்பதனால் தந்தையை யொத்தவராய், அவர்களுக்கு அந்த நல்வழியைப் போதித்து அதிலே நடத்துகின்றபடியால் குருவையொத்தவராய், அந்தக் குடிகளுக்கு இகபர சுகத்தைக் கொடுப்பதற்கு முன்னின்று அதுபற்றி முயற்சி செய்யும்போது வரு மிடையூறுகளை நீக்குகின்றபடியாலும் அந்த வொழுக்கவழியி லிருந்து தவறினால் அந்தக் குற்றத்துக்குத் தக்க தண்டனை விதித்து அவ்வழியில் பின்னும் நடத்துகின்றபடியாலும் தெய்வத்தை யொத்தவராய், குடிகளுக்கு ஆபத்து நேரிடும்போது கட்டிய வஸ்திரம் அவிழ்ந்தவன் கைபோ லுடனே அந்த ஆபத்திலிருந்து நீங்கும்படி கை கொடுப்பதினால் சிநேகனை யொத்தவராய்; நல்லகாரியமிது, கெட்டகாரிய மிதுவென்று காட்டுகிறபடியால் கண்போன்றவராய்,குடிகளுக்கு அச்சம் அவல முதலானவை நேரிடாமல் காத்து வருதலால் உயிர்போன்றவராய், குடிகள் தம்மை நினைக்குந்தோறும் "இப்படிப்பட்ட நற்குண நற்செய்கைகளையுடைய புண்ணிய மூர்த்தியை அரசனாகப்பெற்ற நமக்குக் குறையொன்றுமில்லை" என்று களிக்கின்றபடியால் பொன் புதையலை யொத்தவராய், கைம்மாறு வேண்டாது கொடுத்தலால் மேகத்தை யொத்தவராய், அறிவேவுயிராக் கண்களாகவும் கைகளே கற்பகமாகவும் கண்களே காமதேனுவாகவும் திருமுகமே சிந்தாமணியாக

வும் மனோதிடமே வச்சிராயுதமாகவுங் கொண்டபடி
யால் இந்திரனை யொத்தவராய், சிங்காதனமே செந்தா
மரையாகவும் அறம் பொருள் இன்பம் வீடென்னும்
நான்கு புருஷார்த்தங்களும் அடைதற்குரிய நான்கு
மார்க்கங்களை நான்கு முகங்களாகவுங் கொண்டு, அந்த
ந்த மார்க்கங்களில் அந்தந்தப் பொருள்களை விருத்தி
பண்ணுகிறபடியால் பிரமனை யொத்தவராய், ஆக்கிஞ
சக்கரமே சக்கராயுதமாகவும் செங்கோலே திருமக
ளாகவும் சிறந்த பெரும்புகழே திருப்பாற்கடலாகவும்
யுக்தமல்லாத காரியங்களை யொழித்திருப்பதே யோக
நித்திரையாகவுங் கொண்டு, மனுவுலகிலுள்ள வுயிர்
களைக் காத்து வானுலகிலுள்ள தேவர்களுக்கு யாகங்க
ளால் அமுதுகொடுத்து வருகின்றபடியால் திருமாலை
யொத்தவராய், சோர்வில்லாமை தூய்மை வாய்மை
யென்னு மூன்றுமே மூன்று கண்களாகவும் துணிவுடை
மையைச் சூலமாகவுங் கொண்டு பாவங்களை யெல்லாம்
நிக்கிரகஞ்செய்து வருகின்றபடியால் உருத்திரமூர்த்தி
யை யொத்தவராய், வாட்டத்தை நீக்கி மகிழ்ச்சி
செய்கின்ற அருளுள்ளபடியால் அமிர்தத்தை யொத்
தவராய், சிவபத்தியில் மிகுந்தவராய், பொறுமையில்
பூமியை யொத்தவராய், தருமமே உருவாகக்கொண்டு
நடுநிலையிலிருந்து மனுநீதி தவறாது விளங்கிய மனுச்
சோழ னென்னும் பெயரையுடைய சக்கரவர்த்தியா
னவர்; கலிங்கர், குலிங்கர், வங்கர், கொங்கர், அசசியர்,
கொசசியர், தெங்கணர், கொங்கணர், தெலுங்கர் முத
லான தேசத் தரசர்களெல்லாம் திறைகட்டி வணங்க
உலக முழுவதையும் ஒரு குடைநிழலில் வைத்துச்
செங்கோல் செலுத்தி அரசாட்சி செய்யுங் காலத்
தில், உலகமெங்கும் புலியும் பசுவும் கூடிப்போய்
ஒரு துறையில் நீர்குடித்துலாவியும், சிங்கமும் யானை
யும் சேர்ந்து திரிந்தும், பருந்துங் கிளியும் பழகி மகிழ்
ந்தும், கூகையுங் காகமும் கூடிப்பறந்தும், பூனையுமெலி
யும் பொருந்தியிருந்தும், இந்தப்படி மற்றுமுள்ள
விரோதமாகிய வுயிர்களும் ஒன்றுக்கொன்று விரோத

மில்லாமல் சிநேகஞ் செய்து வாழ்ந்திருக்கவும்; மரங் களும் புல்லுகளும் முதலான நடையில்லாத வுயிர்களும், வாடுதல் உலர்தல் உதிர்தல் வெட்டுண்ணல் முதலான குறைகளில்லாமல் வளர்ந்தோங்கி வாழ்ந்திருக்கவும்; பெருங்காற்று பெருவெள்ளம் பெருமழை தீப்பற்றல் இடிவிழுதல் முதலான உற்பாதங்கள் சிறிதுமில்லாமல் சுகுணமான காற்றும் பிரமாண வெள்ளமும் பருவ மழையும் தவறாமலுண்டாயிருக்கவும், பசிநோய் உடம்புநோய் அவமிருத்து உயிர்ச்சேதம் முதலான துக்கங் களொன்றுஞ் சேராமல் சுகமே நிறைந்திருக்கவும், பிரம க்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திரரென்கின்ற ஜாதியாரும், பிரமசாரி கிரகஸ்தன் வானப்பிரஸ்தன் சந்நியாசி என்கின்ற ஆசிரமத்தாரும், சைவர் வைணவர் வைதிகர் என்கின்ற சமயத்தாரும், தங்கள் தங்களுக்குரிய ஆசாரங்களில் குறைவுபடாமல் வாழ்ந்திருக்கவும்; அன்ன தானம் சொர்ணதானம் கோதானம் பூதானம் முதலான தானங்களும், தேவாலயங் கட்டுவித்தல் திருக்குளம் வெட்டுதல் செழுஞ்சோலை வைத்தல் தண்ணீர்ப் பந்தல் வைத்தல் சத்திரங் கட்டுவித்தல் முதலான தருமங்களும், சாந்திராயண முதலான விரதங்களும், தியானஞ் செய்தல் ஜெபஞ் செய்தல் முதலான தவங்களுந் தவறுபடாமல் ஓங்கியிருக்கவும்; தியாகேசப் பெருமானுக்கும் மற்றுமுள்ள தெய்வங்களுக்கும் திரிகால பூசைகளும் திருப்பணிகளும் திருவிழா முதலான சிறப்புகளும் குறைவில்லாமல் நடக்கவும் அவரது ஆக்கினையே செய்வித்து வந்தது. அவரது ஒப்புயர்வில்லா அரசாட்சியிலே பூவே பறிபடுவது, புனலே சிறைபடுவது, காற்றே அலைபடுவது, கல்லே கடினமுடையது, யாழே வடுப்படுவது, வாழையே குலைபடுவது, வண்டே மதுவுண்பது, பந்தே அடிபடுவது, பரியே கட்டுண்பது, நெல்லே குத்துண்பது, நெற்கதிரே போர்ப்படுவது, வயலே வளைப்படுவது, மாதரிடையே குறைபடுவது, சித்திரமே தரித்திரப்படுவது, துக்கமே துக்கப்படுவது, பொய்யே பொய்ப்படுவது; இவையல்லாமல் பொ

ருன் பறிக்கப்படுவோரும் சிறைச்சாலையில் வைக்கப்
படுவோரும் பகைவரால் அலைக்கப்படுவோரும் கடின
மனமுள்ளவர்களும் வடுப்படுவோரும் குலைபடுவோ
ரும் மதுவுண்போரும் அடிபடுவோரும் குத்துண்போ
ரும் போரிற்படுவோரும் கட்டுண்போரும் வளைபடு
வோரும் துறைபடுவோரும் தரித்திரப்படுவோரும்
துக்கப்படுவோரும் பொய்படுவோரும் வேறே யில்லா
மையால் அந்நாட்டில் மேன்மையே விளங்கியிருந்தது.

இந்தப்பிரகாரமாக மந்திரி முதலான அங்கங்க
ளுடன் அரசாண்டிருந்த அமானுசசோழனென்னும்
சக்கரவர்த்தியானவர் புத்திரப்பேறில்லாமல் மனம்
வருந்தி அப்பேற்றைப் பெறும்படி அறுபதுவருஷ
காலமாக அநேக தானங்களும் தருமங்களும் யாகங்க
ளும் விரதங்களுஞ்செய்தும், புத்திரோற்பத்தி யில்லா
மையால் "புத்திரச்செல்வம் பெறாதவர் பொருட்செல்
வம் பெற்றும் பயனில்லையே; புத்திரன்போல் நமக்கு
இந்த அரசச்செல்வம் இம்மை மறுமை யின்பங்களைக்
கொடாதே; சந்ததியில்லாவிட்டால் பிற்காலத்தில் கண்க
ளில்லாத முகமும் சூரியனில்லாத பகலும்போல அரச
னில்லாது இவ்வுலகம் தலைதடுமாறிப்போமே; ஆதலா
லினிப் புத்திரனைப் பெற்றுக்கொள்வதற்குத்தக்க முய
ற்சி நமது ஆண்டவனாகிய தியாகராஜப்பெருமானை வழி
படுவதேயல்லது வேறொன்றுமில்லை; ஆனால் மோக்ஷப்
பேற்றைக் குறித்து நிஷ்காமியமாக இத்தனைநாளும்
வழிபட்டுவந்த நாம் இப்போது புத்திரப்பேற்றைக் குறி
த்துக் காமியமாக நமதாண்டவனை வழிபடுவது தகுதி
யல்லவாயினும், "தீராக்குறைக்குத் தெய்வமே முடிவு"
என்கிறபடி "எவ்விதத்திலும் தீராத புத்திர னில்லாக்
குறையைச் சிவபெருமானது திருவருளாலேதான்
தீர்த்துக்கொள்ளல் வேண்டும்" என்று ஆலோசித்துத்
துணிவுகொண்டு, தமது மனைவியாருடன் ஆகம விதிப்
படிக் கமலாலயமென்னும் புண்ணிய தீர்த்தத்தில் ஸ்நா
னஞ்செய்து பய பக்தியுடன் பூங்கோயிலைப் பஞ்சா

வரண வலமுஞ்செய்து உட்புகுந்து, தியாகராஜப்பெரு
மானது சந்நிதிக்கெதிரே அஷ்டாங்க பஞ்சாங்கமாக
நமஸ்கரித்து, வணங்கிய முடியும், மலர்ந்த முகமும்,
நீர் பொழிந்த கண்ணும், துதிமருவிய நாவும், கூப்பிய
கையும், புளகமுற்ற வுடம்புங்கொண்டு நின்று, "எம
பெருமானே! புத்திரப்பேறில்லாத குறையைத் தீர்த்
தருளல் வேண்டும்" என்று விண்ணப்பித்துப் பலவித
மாகத் தோத்திரஞ்செய்து, தமது அரண்மனைக்குச்
செல்வர். இந்தப் பிரகாரம் நாடோறும் போய் வழி
பட்டுப் பிரார்த்தித்துக்கொண்டே வந்தார். அவர் செய்
யும் வழிபாட்டுக்கும் வந்தனைக்கும் இரங்கித் தியாக
ராஜப்பெருமான் புத்திரப்பேறுண்டாகும்படி அநுக்
கிரகஞ்செய்ய, அந்த அநுக்கிரகத்தால் மகாராஜனுக்கு
மகிழ்ச்சியுண்டாகும்படி வலம்புரிச்சங்கு விலையுயர்ந்த
வெண்முத்தினைக் கருப்பங்கொண்டதுபோலத் தேவி
யார் தமது திருவயிற்றிற் கருப்பங்கொண்டு, பத்துமாத
முஞ் சென்று நல்ல சுபதினத்தில் தாமதேவதை தாண்
டவமாடவும், வானகத்தார் மலர்சொரிந்து வாழ்த்தவும்,
வையகத்தார் மனங்களிக்கவும், அதிதியானவர் ஆதி
த்தனைப் பெற்றதுபோலவும், மல்லிகைக்கொடி மண
முள்ள மலரைப் பெற்றதுபோலவும், எவ்வெவர்களும்
அதிசயிக்கத்தக்க சர்வ லட்சணங்களும் நிறைந்த வடி
வுள்ள ஒரு புத்திரனைப் பெற்றார். புத்திரன் பிறந்த
சந்தோஷமான சமாசாரத்தைப் பாங்கிகள் அதி சீக்
கிரமாக வந்து தம்மை மறந்த மனக்களிப்புள்ளவர்க
ளாக எதிர்நின்று "ஆண்டவனே! எங்கள் தலைவியார்
திருவயிற்றிலிருந்து தேவரீர் புகழே வடிவாகவும்,
புண்ணியமே உயிராகவுங்கொண்டு, பொன்னுலகத்தைக்
காக்கின்ற புரந்தரனும் நாணமடையப் பூவுலகத்தைக்
காக்கத்தக்க வல்லமையுள்ள புத்திரசிகாமணி யுதயஞ்
செய்தது" என்று விண்ணப்பஞ்செய்யக்கேட்ட மனுச்
சக்கரவர்த்தியானவர் தூரதேசத்திற் போயிருந்த கப்
பல் துறைமுகத்தில் வந்ததென்று சொல்லக்கேட்ட
வர்த்தகனைப்போலவும், குடிப்பிறந்த மங்கையின் குர

லோசையைக் கேட்ட நாயகனைப்போலவும், தாகங்கொண்டு தவிக்குங் காலத்தில் சமீபத்தே தண்ணீருண்டென்று சொல்லக்கேட்ட தேசசஞ்சாரியைப்போலவும், மனங்குளிர்ந்து உடல் பூரித்து அளவிடப்படாத களிப்புடையவராய் அந்தப் பாங்கிகளுக்கு விலையுயர்ந்த ஆடையாபரணங்களை வெறுப்படையும்படி பரிசு கொடுத்துத் தாம் நீராடி நியமங்களை முடித்து, வேதவித்துகளாகிய பிராமணர்களுக்கு வித்தைதானம் சொர்ணதானம் கன்னிகாதானம் அசுவதானம் கஜதானம் பூதானம் கோதான முதலான தானங்களைக் கொடுத்து, புத்திரன் பிறந்தநாள் தொட்டுப் பன்னிரண்டு வருஷமட்டுங் குடிகளை வரிகொடாமல் சர்வமானியமாகத் தாமே யநுபவித்துக்கொள்ளவும், திறை கட்டிவரும் அரசர்களை ஏழு வருஷமட்டும அந்தத் திறைகளைக் கட்டாமல் தாங்களே யெடுத்துக்கொள்ளவும், சிறைச்சாலையிலிருந்த சத்துருக்களை விட்டுவிடவும், பொக்கிஷ சாலையைத் திறந்துவிட்டு நகரிலும நாட்டிலுமுள்ளோர் யாவரும தங்கள் தங்களுக்கு வேண்டியமட்டில் ஏழுநாள் வரையில் எடுத்துக்கொண்டு போகவும், தேவாலயங்களிலெல்லாம புதிதாகத் திருப்பணிகளும், திருவிழா முதலான சிறப்புகளும் செய்விக்கவும் கட்டளையிட்டு, பின்னர்த் தான் தேடிவைத்த திரவியத்தைத் தெரியக் கண்டுகொண்டவனைப்போலத் திரைமறைவிலிருந்த அசசெலவக் குழந்தையை வெளிப்படக்கண்டு மனமகிழ்ச்சியடைந்து, இளஞ்சூரியோதயமபோல இந்தப் புத்திரன் இவ்விடத்தி லுதயஞ்செய்தது சிவாநுக்கிரகமே யல்லது வேறல்லவென்று வியப்படைந்து, சோதிட சாததிரங்களில் வல்லமையுள்ள பெரியோர்களைக்கொண்டு ஒப்பற்ற செல்வங் கல்வி வெற்றி முதலிய அதிர்ஷ்டங்களை நடனஞ்செய்கின்ற சாதகபலனைக் குறித்துத் தியாகராஜப் பெருமானது திருவருளால் வந்ததுபற்றி அக்கடவுளின திருப்பெயர்கொண்டு வீதிவிடங்கனென்னும் நாமகரணமும், அன்னப்பிராசனம் சௌள முதலான சடங்குகளும் மிகுந்த விபவமாகவும்

வேதயுக்தமாகவும் அதது செய்யத்தக்க பருவங்களில் செய்வித்தும், அந்தப் புதல்வனை வாசனீராட்டுவித்தும், இனிய வுணவுகளை யூட்டுவித்தும், பொன்னாலும் இரத்தினங்களாலுஞ் செய்த பூஷணங்களைப் பூட்டுவித்தும், மார்மேலுந் தோள்மேலும் மடிமேலும் வைத்து வைத்து முத்தாடியும், திருந்தாத குதலைச் சொற்களைக் கேட்டு மகிழ்ந்தும், கற்பக விருக்ஷத்தின் கனியைக் கேட்பினும் அந்தக்கணமே தருவித்துக் கொடுத்தும், சிறிய விளையாடல்களைச் செய்யக்கண்டு களித்தும், கற்புள்ளவள் கணவனை யுபசரிப்பதுபோல உபசரித்தும், படிப்பில் ஆசையை வைத்தவன் பாடத்தைப் பாராட்டுவதுபோலப் பாராட்டியும், தன்னை யுயர்த்தவனுக்கு நினைத்தவன் தருமத்தை வளர்ப்பதுபோல வளர்த்தும், முன் சிறுமையடைந்து பின் செல்வத்தைப் பெற்றவன் அச்செல்வத்தைப் பாதுகாப்பதுபோலப் பாதுகாத்தும் புத்திரசம்பத்தினால் வரும் பயனை யடைந்தவரா யிருந்தார்.

இந்தப்படி இணையில்லாத செல்வப் பெருக்கத்தில் வளர்க்க வாழை யிளங்குருத்துப்போல வளர்ந்து வருகின்ற புத்திரனுக்கு ஐந்தாம் வயதில் அக்ஷராப்பியாசம் செய்வித்து, ஏழாம் வயதில் சகல தேசத் தரசர்களுக்குந் தெரிவித்து, நகரை யலங்காரஞ்செய்வித்து, பத்மராகம் கோமேதகம் வயிரம் வைடூரியம் முதலான இரத்தினகசிதமான கலியாண மண்டபத்தில் வேத வேதாங்கங்களில் வல்லவரான பிராமணர்களும் சாபாநுக்கிரக சாமார்த்தியமுள்ள தபோதனர்களும் ஆசிர்வதிக்கவும், மன்னர் மண்டலீகர் பட்டவர்த்தனர் மகுடவர்த்தனர் அமைச்சர் உறவினர் சிநேகர் முதலானவர் கண்டு களிக்கவும், சுமங்கலப் பெண்கள் சோபனம் பாடவும், பேரி சங்கம் மிருதங்க முதலான மங்கல வாத்தியங்கள் முழங்கவும், நல்ல சுபமுகூர்த்தத்தில் வேதவிதிப் பிரகாரம் உபநயன கலியாணமும் சகல வேதாகம சாஸ்திரங்களிலும் வல்லமையுள்ள ஆசிரி

ரைக் கொண்டு வித்தியாரம்பமுஞ் செய்வித்தார். சில நாளகளுக்குளளே விதிவிடஙக னென்னும் அப்புத்திரனுனவன் வேதங்களை, சாஸ்திரங்கள், புராணங்களை, ஸ்மிருதிகள், இதிகாசங்கள் முதலான கலைகளில் ஆசிரியனைப் பார்க்கிலும் எண்மடங்கு வல்லமை யுள்ளவனுகி; யானையேற்றம், குதிரையேற்றம், ரதாரோகணம், வில்வித்தை, வாள்வித்தை, இந்திரஜாலம், மகேந்திரஜாலம் முதலான ஸமஸ்த வித்தைகளையுங் குறைவறக் கற்றுக்கொண்டு, ஆதிசேடனைப்போல் அறிவும், காமனைப்போல் கட்டழகும், ஆண்சிங்கம்போல் ஆண்மையும், மதயானைபோல நடையும், மார்த்தாண்டன்போல வாய்மையும், கற்பகவிருக்ஷம்போல் கொடையுமுடையவனுய்; சிவபக்தி, ஜீவகாருண்ணியம், பொறுமை, அன்பு, ஆசாரம், ஒழுக்கம், ஊக்கம், சாந்தம், சற்சனநேய முதலான நற்குணங்களுடன் உயிர்க்கு முடிவு நேரிடுமாறுலும் உண்மையே பேசுவதும், உறுதியே சொல்லுவதும், இன்சொல்லே கூறுவதும், இதமே செய்வதும், பயனுள்ள காரியங்களையே பாராட்டுவதும், பிராமணர் தவத்தோர் முதலான பெரியோர்களைக் கண்டால் அன்போடும் அச்சத்தோடும் எதிர்கொண்டு தலையால் வணங்கி வாயால் வாழ்த்துவதுமாகிய நற்செய்கைகளையுடையவனுய், மாதா பிதாக்களது மனக்குறிப்பறிந்து அவரிச்சையின்வழி நடந்து மகிழும்படிசெய்து இளமைப்பருவத்திற்றுனே எல்லாமறிந்தவனென்று கண்டோர் கொண்டாடவும் கேட்டோர் மனங்களிக்கவும் இளவரசு பட்டத்துக்குத் தகுந்த பருவமடைந்திருந்தான். அப்படியிருந்த நாளகளில் ஒருநாள அவ்வீதிவிடங்கனென்னும் இராஜபுத்திரன் தன் பருவத்துக்கொத்த இராஜ குமாரர்களும் மந்திரி குமாரர்களும் சூழ்ந்துவர, தன் பிதாவாகிய மனுசசோழருடைய சமுகத்துக்கு வந்து, பிதாவினது திருவடிகளுக்கு அஷ்டாங்க பஞ்சாங்கமாகத் தண்டவிட்டெழுந்து துசொதுக்கியும் உடம்பொடுக்கியும் கைகட்டியும் வாய் புதைத்தும் எதிரே நிற்க, அப்

போது மனுச்சக்கரவர்த்தியானவர் நெடுநாள் பிரிந்திருந்த கன்றினைக்கண்ட பசுவைப்போலவும் இடந்தெரியாதிருந்த புதையலை யெதிர்படக் கண்டவனைப்போலவும் கண்கள் களிகூரக்கண்டு உள்ளமும் உடலும் பூரித்துத் தமது இரண்டு கைகளாலுந் தழுவி யணைத்தெடுத்து, மடிமேல் வைத்து, உச்சிமோந்து, முதுகைத் தடவி, "எனக்கு நெடுநாளாகவிருந்த மனக்குறையைத் தவிர்த்து இம்மை மறுமைப் பயனைக் கொடுக்கும்படி பிறந்த அருமையாகிய அமிர்தத்தை யொத்த என் புத்திரனே! உன் மனதில் ஏதோவொரு எண்ண முண்டானதாகத் தோன்றுகின்றது; அவ்வெண்ணம் இன்னதென்று வெளிப்படுத்தவேண்டும்" என்று கேட்டார். அதுகேட்ட வீதிவிடங்கன் "மூன்றுலகத்திலுங் கேடில்லாத கீர்த்தியை நாட்டிய பெருந்தன்மையுடைய தேவரீரைப் பிதாவாகப் பெற்ற அடியேனுக்கு எண்ணங் கொள்வதற்கு என்னகுறை யிருக்கிறது? நமது குலதெய்வமாயும், இஷ்டதெய்வமாயும் கமலாலயத்திலெழுந்தருளிய தியாகராஜப்பெருமானைத் தரிசித்து வரவேண்டுமென வொருமனஎண்ணமொன்றுமாத்திரமுண்டு. இவ்வெண்ணம் இடையூறில்லாமல் நிறைவேறும்படி தேவரீர் திருவுளங்கொள்ளவேண்டும்" என்று விண்ணப்பஞ் செய்தான்.

அதுகேட்டு அரசனானவர் சர்வ வல்லமையுள்ள சுயம்புவாயும், கருணைக் கடலாகிய கடவுளாயும், பிள்ளைக்கலி தீர்த்த பெருமானும் விளங்கிய தியாகராஜப்பெருமானைச் சேவிப்பதற்குத் தடையுண்டோ? தனக்கிணையில்லாத தருமமூர்த்தியைத் தரிசிக்கவேண்டுமானால் தடுப்பவர் யார்? புண்ணியந்தேடப் புத்திரன் தொடங்கினால், தந்தை தடைசெய்வானோ? நானே கற்பிக்கவேண்டிய நல்விஷயத்தை நீயே தெரிந்து செய்யத் தொடங்குவது நான் பூர்வஞ்செய்த புண்ணியமல்லவோ? பிள்ளைதேடும் புண்ணியம் பிதாவுக்கு முண்டென்று பெரியோர் சொல்வது பிழைபடாதென்

பதை நானறியேனோ! நெல் முதலான பயிருக்கு நீர் விடுவோரையும், குருடர்க்குக் கோல் கொடுப்போரையும், இரவில் வந்தவர்க்கு இடங் கொடுப்போரையும், அஞ்சி வந்தடுத்தவர்க்கு அபயம் கொடுப்போரையும், தாகங் கொண்டோர்க்குத் தண்ணீர் கொடுப்போரையும், பசிகொண்டு பரிதபிப்போர்க்கு அன்னங் கொடுப்போரையும், சேற்றில் விழுந்து திகைக்கின்றோர்க்குக் கை கொடுப்போரையும், ஆற்று வெள்ளத்தில் அகப்பட்டோரைக் கரையேற்றுவோரையும், சத்திரங் கட்டித் தருமஞ் செய்வோரையும் தடுத்தாலும் குருதரிசனம் சிவஞானிதரிசனம் சிவதரிசனம் செய்வோரை ஒரு காலுந் தடுக்கப்படாது; ஆதலால் புத்திரனே! உனக்கு வேண்டிய சிறப்புகளுடன் சுகமாகப்போய் ஆண்டவனைத் தரிசனஞ் செய்து சிவஞானமுந் தீர்க்காயுளும் பெற்று வருவாய்" என்று கட்டளையிட்டார். அந்தக் கட்டளையை அன்புடன் தலைமேற்கொண்டு வணங்கி விடை பெற்று, மாதாவினிடத்திற் போய்ப் பத்தியுடனே பணிந்தெழுந்து கைகூப்பி நின்று, அநேக விரதங்களை யனுஷ்டித்து அடியேனைப் பெற்றெடுத்து, கண்களை யிமைகள் காப்பனபோற் காத்து வளர்த்த தாயே! அடியேன் தெய்வசிகாமணியாகிய தியாகராஜப் பெருமானைத் தரிசனஞ் செய்யவேண்டும்; இதற்குத் தந்தையாருடைய சம்மதம் பெற்றுக் கொண்டேன்; இனி யுமது உள்ளமும் ஒருமித் தருளவேண்டும்" என்று குறையிரந்துகொண்டான். அதுகேட்ட தாயானவள் உருக்கத்துடன் மனமகிழ்ச்சிகொண்டு, முகமலர்ந்து முலைகளிலிருந்து பால் பீரிடவும், கண்களில் ஆனந்த நீ ரருமபவும தன்னருமைத் திருமகனை நோக்கி, "இறைவனையும் என்னையும் நற்கதியிற் சேர்க்க வந்த நாயகமே! நாங்கள் முன்செய்த தவப்பயனாலே கிடைத்த முத்தமே! எங்கள் வருத்தமெல்லாந் தீர்க்க வந்த மாணிக்கமே! கல்வியிற் சிறந்த கண்மணியே! சுந்தரவடிவமுள்ள சூரியனே! சாந்தகுணமுள்ள சந்திரனே! பேரறிவுடைய பிள்ளாய்! நெடுநாளாகப் பலித்த

மான தருமம், தானம், தவம் முதலியவற்றைச் செய்தும் பெற்றுக்கொள்ளாமல், தியாகேசர் சந்நிதிக்கு நடந்து அந்தக் கடவுளின் அநுக்கிரகத்தால் உன்னைப் பெற்றுக்கொண்டோம்.

அப்படிப்பட்ட பெருங்கருணையுள்ள பெருமானை நீ தரிசிக்க வேண்டுவது அடுத்த காரியந்தான்; ஆதலால், நீ போய்க் கண்குளிரக் கண்டு தரிசித்து, உபநயன முதலான மங்கலக் கோலங்கண்ட எனது கண்கள் மணக்கோலமுங் கண்டு களிப்படைய வேண்டுமென்று எண்ணியிருக்கிற என்னெண்ணம் விரைவில் முடியும்படி ஒரு வரத்தையும் பெற்றுவரக் கடவாய்" என்று விடை கொடுத்தான். அவ்விடையைப் பெற்றுக்கொண்ட வீதிவிடங்கன், தன் அரண்மனைக்கு வந்து தயிலம், சந்தனம், கஸ்தூரி, பால், தயிர், நெய், பழம் முதலான அபிஷேக திரவியங்களும்; மாணிக்கமாலை, மரகதமாலை முத்துமாலை, பவளமாலை, பொன்மாலை, வச்சிரமுடி, இரத்தினகுண்டலம் முதலான திருவாபரணங்களும்; கொன்றைமாலை, தும்பைமாலை, வில்வமாலை, சண்பகமாலை, முல்லைமாலை, மல்லிகைமாலை முதலான திருமாலைகளும்; வெண்பட்டு, கோசிகப்பட்டு, பீதாம்பரம் முதலான திருவாடைகளும்; மற்றும் வேண்டிய திரவியங்களெல்லாம் தியாகேசர் கோவிலுக்குக் காரியக்காரர்கள் வசத்தில் முன்னதாக அனுப்புவித்து, பின்பு தான் மஞ்சனச் சாலையில் வாசநீராடி வெண்பட்டுடுத்துச் சிவத்தியானத்துடன் திருநீறு தரித்துத் திலகமணிந்து; கிரீடம், குண்டலம், கண்டசரம், வாகுவலயம், பதக்கம், சரப்பளி, கடகம், ஆழி, பொற்பூணூல், பொன்னரைஞாண், உதரபந்தனம், வீரகண்டை முதலான பூஷணங்களும் பூண்டு, ஜோதிமயமான பீதாம்பர வுத்தரியம் மேலே தரித்து, நவரத்தின மிழைத்த வொரு பொற்பிரம்பைக் கையிற் பிடித்துக்கொண்டு, அரண்மனை வாசலைவிட்டு வெளியே புறப்பட்டு, வேதபாரகராகிய வேதியர் முதலானவர்களுக்குப் பலபல

தானங்கள்செய்து, மனோவேகமும் பின்னடையத்தக்க வேகமான நடையுள்ள நான்கு குதிரை கட்டிய மகா மேருவைப்போல உயர்வுள்ள ரத்தின கசிதமாகிய ரதத்தின்மேரில் ஆரோகணித்துக்கொண்டனன். அப்போது வேதவேதியர், மீமாமசகர், தார்க்கீகர், வையா கரணிகள, சோதிடர், ஆயுளவேதியர், வேதாந்தியர், ஆகமசித்தாந்திகள, புராணிகர், சமயசாததிரப் பிர சஙகிகள முதலான விததியா வல்லவர்களும்; மந்திரி, பிரதானி, தானாபதி முதலான காரியத தலைவர்களும்; சிநேகர், உறவினர், புரோகிதர் முதலானவர்களும்; மன் னர், மண்டலீகர், பட்டவர்ததனர் மகுடவர்ததனர் முதலான அரசர்களும தங்கள் தங்கள் பெருமைக்குத் தகக வாகனங்களிலேறிச சூழ்ந்துசென்றனா. நெற்றிப் பட்டம் கிம்புரி முதலான அணிகள சூட்டி அலங்கரிக கபபெற்ற மதயானைகள் கர்ச்சித்துச சென்றன; முத் துக்குஞ்சம், முததுவடம், முததுவாளி, கிண்கிணி மாலை, பொற்கலனை முதலான அணிகளா லலங்கரிககப பெறற வலியுள்ள குதிரைகள் கனைததுச சென்றன; வீரபட்டம, வீரசஙகிலி, வீரகண்டை முதலான அணி களையணிந்த வீரர்கள ஆரவாரிததுச சென்றனா; மங கலபபாடகர் பாடினா; வந்தியா மாகதர் புகழ்ந்தனர்; மங்கல மஙகையர் வாழ்ததினா; நாடககக்கணிகையா நட னஞ் செய்தனா. படடாங்கு படிககவும, கட்டியங கூற வும, அஷ்ட மஙகலஙகளை யேந்திச சுமஙகலிகள சூழ் நதுபோகவும, வெள்ளை வட்டக குடைகள நிழறறவும, வெண்சாமரை வீசவும, மயிற் குஞசஙகள சுழறறவும, பூததட்டேநதவும; பேரிகை, தமபட்டம, தககை, உடு ககை; சசசரி, தாளம, மததளம, தாரை, சின்னம், மல லரி, சங்கம, எககாளம, ருத்திரவீணை, நாரதவீணை, தும்புருவீணை, இராவணாஸ்தம, கின்னரி, புல்லாஙகு ழல் முதலான தோற்கருவி, துளைக்கருவி, கஞசககருவி, மிடறறுககருவி, நரமபுககருவி எனகினற ஐவகையா லும முபபததிரண்டு வாததியஙகளு முழஙகின; தேரிற்

கட்டிய மணிகளினோசை கணீர் கணீரென்று சத்தித்தன; ஆடுகின்ற மாதரது அடிகளிற் பூண்ட சிலம்போசை கலீர் கலீரென்று ஒலித்தன; சகல மங்கல சம்பிரம ஆடம்பரங்களுடன் மாளிகைகளின் வாயில்கள்தோறும் மலர்ப்பந்தரிட்டு மணிமாலைகளை தூக்கி, வாழை கமுகுகளை நாட்டி, மெழுகிக் கோலமிட்ட திண்ணைகளிற் பூரணகலசங்களும், பொற்பாலைகளும், முளைப்பாலிகைகளும், முகவிளக்குகளும், வெண்சாமரைகளும், இணைகயல்களும், கண்ணாடிகளும், பூந்தட்டுகளும், மங்கலமாக வைத்து அலங்கரித்து, பரிமள திரவியங்களைக் கலந்த பனிநீர் தெளித்துத் தூளி யெழும்பாமல தளஞ் செய்தும, ஆடல்பாடல் முதலான விநோதங்களைக்கொண்டும் வீதி விளங்கியது. அவ்வீதியினிடத்துத் தேவேந்திரன் தியாகராஜ தரிசனஞ் செய்யப்போவதுபோல அவ்வீதிவிடங்க னென்னும் இராஜகுமாரன் தேரை நடத்தினான்.

அப்பொழுது இரதி, இந்திராணி முதலான தேவமாதர்களை யொத்த அவ்வீதியிலுள்ள ஸ்திரீ ஜனங்களெல்லாம் அப்புத்திரனைக் கண்டு, மணமுள்ள மலரை வண்டுகள் சூழ்ந்ததுபோலவும், இனிய சுவையுள்ள தேனை ஈக்கள் சுற்றியதுபோலவுஞ் சூழ்ந்துகொண்டனர். அம்மாதர் கலை நெகிழ்ந்தும, கைவளை சோர்ந்தும, கண்ணீர் ததும்பியும, குழலவிழ்ந்தும, கொங்கைகள விம்மியும, பசலைபோர்த்தும மையலடைந்த மனத்தவர்களாய், "கருமபை விலலாகவுடைய காமனைப பார்க்கிலும எண்மடங்கு அழகுடைய இளவரசே! கன்னிகைப பருவமுள்ளவளே நான், என்மேற் கடைக்கண் செய்யாயோ" என்றும், "எழுதப்படாத சுந்தரவடிவமுள்ள இளங்காளையே! புருஷர்முகம்பாராத பூவையே நான், என்னைப புணாந்து போகாயோ" என்றும, "கண்களுக்கு நிறைந்த கட்டழகனே! காவலழியாத காரிகையே நான, என்னைக் கலந்துபோகாயோ" என்றும், 'சுபலக்ஷணங்கள நிறைந்த சுந்தரவடிவனே! கலியாண

மில்லாத கன்னிகையே நான், என்மேற் கருணை செய்
யாயோ" என்றும், "மனுசக்கரவர்த்தி பெற்ற மகரா
ஜனையே! சிறுவயதுள்ளவளே நான், என்னைத் திரும்பிப்
பாராயோ" என்றும், "அதிசயிக்கத்தக்க அழகனே!
நிறைபழியாத நேரிழையே நான், சற்றே நின்றுபோ
காயோ" என்றும், "இந்த ராஜபுத்திரனுக்கு விதிவிட
ங்கனென்று பெயரிட்ட பெரியோர்க்கு அனந்தரம்
அடிக்கடி தெண்டனிட்டாலும் போதாதே" என்றும்
தயமிற்றுமே பேசி மனதுருகித் தம்மை மறந்தார்
கள். சிலமாதரோ "வாசமுள்ள துயிலம்பூசி மணமுள்ள
மலர்மாலை சூழ்ந்து வாழைப்பூ விதழ்போல வகிர்ந்து
குயில்முகம்போல முடியிட்டுப் பளிங்குச் சிமிழ்க்குள்
ளிருந்து தோன்றுகின்ற பருத்த நீலக்கல்போல் தாவ
ளயமான தலைச்சாத்துக்குளிருந்து சிறுகித் தோன்று
கின்ற குடுமியும், பார்க்கின்றவரது பார்வைக்கு இன
பந்தருகின்ற தோற்றமும், மாறாத மலர்ச்சியும், மனோ
ரஞ்சிதமான அழகும், குளிர்ச்சியும் ஒளியும் பெற்றுச்
செந்தாமரை மலர்போல விளங்கும் முகமும், கருமை
மிகுந்து செம்மை கலந்து காருண்ணியந் ததும்பி இங்
கித மறிந்து சிறிதேயிமைத்து மனோரம்மியமாய் மலா
போன்ற நீண்ட கண்களும், ஒளிகொண்டுயர்ந்து நீண்ட
நாசியும், குண்டலமணிந்து நீண்டு அகன்ற செவியும்,
திரிபுண்டரந் தரித்துத் திலகந் தீட்டி அழகு பெற்று
அகன்று உயர்ந்த நெற்றியும், பவளம்போற் சிவந்து
திரண்ட உதடும், முல்லையரும்புகள்போலச் சிறுத்து
நெருங்கி யொளிவீசும் பற்களும், குறுகி மென்மையா
கிச் சிவப்பேறிய நாவும், கண்டசர முதலான ஆபரணங்
களை யணிந்து வலம்புரிச் சங்குபோல் திரண்ட கண்ட
மும், மத்தளம்போலத் திரண்டு மந்தரமலைபோல உயர்
ந்து கண்டோர் கண்களையுங் கருத்தையுங் கட்டுகின்ற
சுகந்த மாலையணிந்த வெற்றியுள்ள தோளும். வீணைத்
தண்டுபோல நீண்டு தாழ்ந்து கடகமணிந்த கையும்,
தாமரைமலர்போற் சிவந்து மிருதுவாகி மழைபோற
சொர்ணம் பொழிகின்ற முன்கையும், விளக்கமிகுந்து

பதக்கமுதலானவை யணிந்த களப கஸ்தூரிகள் பூசிக் கண்ணாடிபோல அகன்று மலைபோல வுயர்ந்த மார்பும், சிறுத்துயர்ந்த வயிறும், அழுந்தி அழகுபெற்ற உந்தியும், யானைத்துதிக்கைபோன்ற திரண்ட தொடையும், வட்டந்தோன்றத் தசைகொண்டு செழிப்புள்ள முழங்காலும், திரண்டு நீண்ட கணைக்காலும், தாமரை மலர் போன்று வீரகண்டை யணிந்த கால்களும், வரம்பு கடவாத வனப்புள்ள வடிவழகுடைய இந்த இராஜபுத்திரனைக் கண்டு களிப்பாராத நமனென்னுந் தெய்வஞ் செய்தேனோ" என்றும், "இராஜசிங்கமாகிய இந்தக் குமாரனைச் சிருஷ்டித்தவன் பிரமதேவனே யானால், இவனழகுக்குத் தக்க பதிவிரதையை இனி யெங்கே உண்டுபண்ணுவானோ" என்றும், "இவ்வழகனது வடிவைக் கண்டால் உருகாத கல்லுங்கூட உருகுமானால் பேதைமையுள்ள பெண்கள் மனம் உருகாதிருக்குமோ" என்றும், இவனது பூரண சந்திர பிம்பம்போன்ற புன்னகையொன்றுமே மூன்றுலகத்திலுமுள்ள பெண்களுக்கெல்லாம் பித்தேற்றுமே" என்றும் பலவிதமாகத் தனித்தனிச் சொல்லி மோகங்கொண்டு நின்றார்கள். அவ்வீதியிலுள்ள வாலிபர் வாத்தியார் முதலான புருஷ சனங்களெல்லாங் கண்டு, "ஆ! ஆ!! இந்தப் புத்திரனே இராஜபுத்திரன், இவனுக்குமுன் மற்ற ராஜபுத்திரரெல்லாம் இராக்ஷச புத்திரரே" என்றும்; "இவன் வடிவே வடிவு, இவன் வடிவுக்குமுன் மற்றவர் வடிவெல்லாம் மரவடிவே" என்றும்; இவன் கற்ற வித்தையே வித்தை, இவனுக்குமுன் மற்றவர் கற்ற வித்தையெல்லாம் மாய வித்தையே" என்றும்; "இவன் குணமே குணம், இவனுக்குமுன் மற்றவர் குணமெல்லாம் வில்லின் குணமே" என்றும்; "இவனே இளவரசு, இவனுக்குமுன் மற்ற இளவரசெல்லாம் பூவரசே" என்றும்; "இவனே சீமான், இவனுக்குமுன் மற்றச் சீமான்களெல்லாங் கலிமான்களே" என்றும் பேசி வியந்தோர் பலர்; "இவன் வீரமே வீரம், இவன் வீரத்துக்குமுன் மற்றவர் வீரமெல்லாஞ் சவவீரமே" என்றும்; "இவன் யௌவனமே யௌவ

ளம், இவன் யௌவனத்துக்கு முன் மற்றவர் யௌவனமெல்லாம் வெவ்வனமே" என்றும்; "இவன் பாக்கியமே பாக்கியம், மற்றவர் பாக்கியமெல்லாம் நிர்ப்பாக்கியமே" என்றும்; "இவனைப் பெற்றவரே பெற்றவர், மற்றவரெல்லாம் பெண் பெற்றவரே" என்றும் பேசினோர் சிலர்; "இந்தக் குமாரத்தினமான புதல்வனைப் பெறுதற்கு நமது மகாராஜனும் அவரது மனைவியாரும் என்ன நோன்பு நோற்றாரோ" என்றும், "வெற்றியையுடைய வீரசிங்கம்போன்ற இந்தப் புத்திரனது திருமுக மண்டலத்தில் சாந்தம் ததும்புகின்றனவே" என்றும், "இவனது கண்கள் கருணை பொழிகின்றனவே" என்றும், "இவனது வடிவில் அழகு ஒழுகுகின்றதே" என்றும், "நெடுநாளாகக் கண்டுகளிக்க வேண்டுமென்று எண்ணி யெதிர்பார்த்திருந்த நமக்கு இன்று தியாகராஜப்பெருமான திருவருளல்லவோ இந்த இராஜ புத்திரனை இவ்வீதியில் வரும்படி செய்தது? இனி அவ்வருளுக்கு என்ன கைம்மாறு செய்வோம்" என்றும் பேசி மகிழ்ந்தார் சிலர். "இந்தப் புத்திரன் தியாகேசப்பெருமான் வரத்தினால் தோன்றினன் என்பதை இவனது அற்புதமான வடிவம் காட்டுகின்றதே" என்றும், "நம் அரசனுக்குச் சந்ததி யில்லாமையால் பிற்காலத்தில் உலகம் என்ன பாடுபடுமோ வென்று எண்ணி இளைத்திருந்த நமது துன்பத்தை யெல்லாம் நீக்கி, இன்பத்தைக் கொடுத்த இப்புத்திரனுக்கு நாம் செய்யும் உபகாரம் ஒன்றுமில்லையே" என்றும், "மனுச்சோழ மகாராஜனைப் போல நம்மையெல்லாம் பாதுகாத்து வருவானென்பதற்கு வேறே அடையாளம் வேண்டுமோ! இவனிடத்திற் கருணை ததும்புகின்ற கடைக்கண்களே காட்டுகின்றன" என்றும் பலர் பலவிதமாகத் தனித்தனிச் சொல்லிக்கொண்டு சூழ்ந்து நின்றார்கள். இந்தப் பிரகாரம் அவ்வவ் வீதியிலுள்ள ஸ்திரீ ஜனங்களும் புருஷ ஜனங்களும் பார்த்துப் பார்த்துப் பலவிதமாகப் புகழ்ந்து நெருங்க வீதிவிடங்கன் தேரிலேறிச் சென்றனன். செல்லும்போது ஒரு வீதியில் தேரிலே கட்டிய குதி

ரைகள் தேர்ப்பாகன் வசத்தைக் கடந்து தெய்வத்தின் வசமாகி, அதிவேகமாக அத்தேரை யிழுத்துக்கொண்டு சென்றன. அத்தருணத்தில் தாய்ப் பசுவானது பின்னேவர, முன்னேவந்த அழகுள்ள ஒரு பசுங்கன்றானது "இளங்கன்று பயமறியாது" என்கிற மொழிப்படியே துள்ளிக் குதித்துக்கொண்டு எதிரே வந்து இராஜகுமாரனைச் சூழ்ந்து வருகிற சனத்திரள்களுக்குள்ளே ஒருவரும் பார்த்துக்கொள்ளாதபடி ஊழ்வினையாற் கன்மபக்குவஞ் செய்வித்து, உட்புகுந்து அதிவேகமாகச் செல்கின்ற தேர்ச்சக்கரத்தில் அகப்பட்டு, அரைபட்டு, உடல்முறிந்து, குடல்சரிந்து, உயிர்விட்டுக்கிடந்தது. உடனே அந்தப் பசுங்கன்று தனது தேர்ச்சக்கரத்தில் அகப்பட்டதைக் கேட்ட வீதிவிடங்கன் இடியோசை கேட்ட நாகம்போலத் திடுக்கிட்டு, நடுநடுங்கித் தேரிலிருந்து கீழேவிழுந்து, எண்ணப்படாத துன்பத்தோடும், பயத்தோடும் மெழுந்துபோய் அப்பசுங்கன்று இறந்து கிடப்பதைக் கண்டு மதிமயங்கி, மனம் பதைத்துக் கையுங்காலும் நடுக்கெடுத்துப் பெருமூச்சுவிட்டு, உடம்பு வெயர்த்துச் சோபமடைந்து விழுந்து, சிறிது தெளிந்தெழுந்து, கண்களிலே நீர் ஆறாய்ப் பெருகநின்று, "சிவசிவா! சிவசிவா!! சங்கரா! சங்கரா!! சம்புவே! சம்புவே!! மஹாதேவா! மஹாதேவா!! தியாகராஜப்பிரபு! தியாகராஜப்பிரபு!! தேவரீரைத் தரிசிக்கவேண்டு மென்றுவந்த அடியேனுக்கு இப்படிப்பட்ட இடரும் வரலாமா? நன்றி அறியாத பாவி இவன், நம்மைத் தரிசிக்கத் தக்கவனல்லனென்று திருவுளங் கொண்டுதானோ என்னை இந்தப் பழிக்கு ஆளாக்கியது? தேவரீரைத் தரிசனஞ்செய்ய எண்ணிவந்த அடியேன் கால்வருந்த நடந்து பயபக்தியுடனே வந்து தரிசிக்கவேண்டும், அவ்வாறு செய்யாமல், செல்வச் செருக்கினால் தேரி லேறிக்கொண்டு ஆடம்பரங்களுடன் பக்தியில்லாது பகல்வேஷக்காரன்போல டம்பவேஷங் காட்டிவந்த அன்பில்லாத பாவியாகிய என்

பிழையைக் குறித்து நோவதல்லது, என் பெருமா
னிடத்துக் குறைசொல்லத் தகுமோ?

இப்படிப்பட்ட பெரும்பாதகஞ் செய்யத்தானோ
பிள்ளையாகப் பிறந்தேன்! விரிந்த பாற்கடலில் விஷம்
பிறந்ததுபோல் மறைநெறி தவறாத மனுவின் வம்சத்
தில் எதிரற்ற பாவியாகிற நான் ஏன் பிறந்தேன்? பழி
பாவங்களைக் கனவிலுங் கண்டறியாத மனுச்சோழ
ராகிய என்பிதாவுக்குப் பெரும்பழியைச் சுமத்தத்தானோ
பிறந்தேன்? சிவபெருமானைத் தரிசித்துச் சீர்பெறலா
மென் றெண்ணிவந்த எனக்குச் சிவதரிசனங் கிடை
யாது தீராப்பழி கிடைத்ததே! ஓகோ "எண்ணம் பொய்
யாகும், எளிதம் மெய்யாகும்" என்கிற வார்த்தைகள்
என்னிடத்திலே இன்று அநுபவப்பட்டனவே! ஐயோ!
நான்கற்ற கல்வியெல்லாங் கதையாய் முடிந்தனவே;
நான்கேட்ட கேள்வியெல்லாங் கேடாய் முடிந்தனவே;
நான் அறிந்த அறிவெல்லாம் அவலமாய்விட்டனவே;
நான் தெளிந்த தெளிவெல்லாந் தீங்காய்விட்டனவே;
அரகரா! இப்படிப்பட்ட தீங்கு வருமென்று அறிந்
தால் தேரிலேறேனே; பசுவைக் கொலை செய்வதே
பாவங்களி லெல்லாம் பெரும்பாவம்! அதைப் பார்க்கி
லும் பசுங்கன்றைக் கொலைசெய்வது பஞ்சமா பாதகத்
திலும் பதின்மடங்கு அதிகமென்று பெரியோர் சொல்
லக்கேட் டறிந்திருக்கிற நான், இன்று அந்தப் பாதகத்
துக்கு ஆளாகியும் உயிரை விடாமல் உடலைச் சுமந்
திருக்கிறேனே; இளங்கன்று எதிரே வரவும் அதைப்
பாராமல் அதன்மேல் தேரை நடத்தியது செல்வச்
செருக்கல்லவோ வென்று உலகத்தோர் பழிக்கும் பழி
க்குத்தான் உடம்படுத்தேனே; நான் புத்திபூர்வமாக
எள்ளளவாயினும் அறிந்திருப்பேனால் இப்படிப்
பட்ட அபாயம் நேரிடவொட்டேன். என்ன செய்
வேன்! என்ன செய்வேன்!! மனுச்சோழர் காலத்தில்
அவர் புத்திரன் ஒரு பசுங்கன்றைக் கொன்றானென்
னும் பழிமொழியை உலகத்தில் நிலைபெற நாட்டி

னேனே; நீதி தவறாது உலகத்தை யெல்லாம் ஆளு
கின்ற மனுச்சக்கரவர்த்தி யென்னு மகாராஜனுக்குப்
பிள்ளையாகப் பிறக்கும்படியிருந்த நல்வினை இப்போது
பேயாகப் பிறப்பதற்குத் தக்க தீவினையாய்விட்டதே.
இந்தப் பிறப்பிலே இப்பழியை யேற்றுக்கொள்வத
ற்கு முன்பிறப்பில் என்னபாவஞ் செய்தேனோ? தூய்
மையுள்ள சூரிய குலத்திற்கு ஆதியாகிய மனுவென்ப
வரும் அவர் வழிக்குப் பின்வழியாகத் தோன்றிய
குலோத்துங்க சோழர், திருநீற்றுச் சோழர், காவிரி
கரைகண்ட சோழர், மனுநீதிச்சோழர், இராஜேந்திர
சோழர், ராஜசூடாமணிச் சோழர், ராஜராஜ சோழர்,
உறையூர்ச்சோழர், மன்னளந்தசோழர், கங்கைகொ
ண்டசோழர், தேவர் சிறைமீட்டசோழர், மரபுநிலை
கண்டசோழர், எமனைவென்றசோழர், சுந்தரசோழர்,
மெய்ந்நெறிச் சோழர் முதலான என் மூதாதைகளான
முன்னோர்க ளெல்லாம் தீமையைச் சேராது செங்
கோல் நடத்தியடைந்த கீர்த்தி இக்காலத்தில் கெடுக்கப்
படாத பழியைச் சுமந்த என்னால் மறைந்து போகும்
படி நேரிட்டதே; ஐயோ! இதை என்னும்போது
நான் குலத்தைக் கெடுக்கவந்த கோடரிக் காம்பா
னேனே; மரபழிக்கவந்த வச்சிராயுத மானேனே; கன்
றுக்குப் பாலூட்டாதவனைக் கண்டாலும் பாவமென்று
சொல்லுகிற பெரியோர்கள், சேயகன்றைத் தேர்க்
காலிலிட்ட என்னைக் குறித்து என்ன சொல்வார்கள்?

இந்தக்கன்று எங்கே பிறந்ததோ! எங்கே வளர்ந்த
தோ! எங்கே போக வெண்ணியதோ! இங்கே வந்து
இறக்க நேரிட்டதே! சுந்தரமுள்ள இக்கன்று இறந்த
தைக் கண்ட எனக்கே யிவ்வளவு துக்கமுண்டாயிருக்
கின்றதே! இதை யீன்ற தாய்ப்பசு கண்டால் என்ன
பாடுபடுமோ! இச்செய்தியை யென் பிதாவானவர் கேட்
பாரானால் வதாய் முடியுமோ! வார்த்தைமாத்திரத்திலே
பழியென்று சாசஞ் செய்கின்றவர்களையுந் தண்டிக்கி
ன்ற தந்தையார் திருமுகத்தில் தகுதியல்லாத பழியைச்

சுமந்து தண்டனைக்காளாகிய நான் எவ்வாறு விழிப்பேன்! இனி இவ்வுலகில் பழிக்காளாகி உண்டுடுத்து உலாவி உயிர் வைத்திருக்கமாட்டேன். இன்றே என்னுயிரை யிழந்துவிடுகிறேன்" என்று பலவிதமாகப் பரிதபித்து, துக்கசமுத்திரத்தி லழுந்திக் கரைகாணாதவனாகி நின்றபோது, உடன் சூழ்ந்துவந்த அந்தணர் அமைச்சர் முதலானோர் ராஜகுமாரனைப் பார்த்துத் தாங்களும் விசன மடைந்தவர்களாய், "ஓ விவேகமுள்ள விதிவிடங்கனே! நீர் என்ன கெடுதி நேரிட்டதென்று இப்படிப் பிரலாபிக்கின்றீர்! அந்தப் பசுவின் கன்றை நீர் கொல்ல வேண்டுமென்று கொன்றீரோ! அல்லது அந்தக் கன்று தேர்க்காலில் அகப்படுவதை அறிந்தும் அஜாக்கிரதையாயிருந்தீரோ! அக்கன்று ஓடிவந்ததைச் சூழ்ந்திருந்த நாங்கள் ஒருவரும் அறியோமே! நீரெப்படி யறிவீர்! அது கர்மவசத்தாலே யெல்லார்கண்களிலும் மண்களைத்தூவி வலியவந்து மடிந்ததே! அதற்கு நீர் என்ன செய்வீர்? மிருகஜாதிகளிலே உயர்வுள்ள பசுவின் கன்று இறக்கநேரிட்டதே யென்று எண்ணியெண்ணிச் சோர்ந்துபோகின்றீர்! ஆனால் அதற்கென்ன செய்வோம்! பொன்கத்தியென்று கழுத்தரிந்து கொள்ளலாமோ! இதனால் நமக்குப் பழிபாவம் ஒன்றுமில்லை; ஆயினும் இதுபற்றியுமது மனது அலைபாய்ந்து அவலங் கொள்ளுகின்றபடியால் வேதத்தில் விதித்திருக்கின்ற பிராயச்சித்தங்களுள் இதற்குத் தக்கது எதுவோ அதைக் கேட்டறிந்து செய்து கொள்ளலாம். நீர் சித்தங் கலங்காமல் தேரிலேறும்" என்று சொன்னார்கள். அதுகேட்ட விதிவிடங்கன் "நடுவாகப் பேசுகின்ற நல்லோர்களாக விருந்தும் காலவேற்றுமையால் கருத்து வேறுபட்டு முகநட்பாகப் பேசி முகந் துடைக்கின்றவர்கள்போற் சொன்னீர்கள்; இதென்ன ஆச்சரியம்! பூர்வம் எங்கள் வம்சத்தில் சிபிச்சக்கரவர்த்தி என்பவர் ஒருவர், ஒருவேடன் துரத்திக்கொண்டு வரப் பயந்து அடைக்கலமாகப் புகுந்த புறாவுக்கு அபயஹஸ்தஞ் செய்து, பின்பு அவ்வேடன் வந்து புறாவைக்கேட்டு வழக்கிட்டபோது அந்தப்புறா

வுக்கு ஈடாகத் தமது சரீரத்திலுள்ள மாமிசத்தையெல்லாம் அரிந்தரிந்து தராசில்வைத்தும் நிறைகாணாமலிருக்க அதுகண்டு தாமும் அந்தத் தராசிலேறினார். அவர் பட்சி ஜாதிகளில் சாமானியப் பிறவியாகிய புறாவின் உயிர்க்கொலைக்கே அஞ்சித் தம்முடம்பைக் கொடுததது மன்றி உயிரையுங் கொடுத்தாரானால், அப் பட்சி ஜாதிகளில் விசேடப் பிறப்பாகிய கருடன் முதலான வுயிர்களி னிடத்து எப்படிப்பட்ட காருண்ணிய முள்ளவரா யிருக்கவேண்டும்? அதனினும உயர்நத மிருக ஜாதிகளில் எவ்வகைப்பட்ட கிருபை யுடையவரா யிருகக வேண்டும? அதனினும் அம்மிருக ஜாதிகளில் விசேடமாகிய பசுக்களிடத்தில் எப்படிப்பட்ட இரக்கமுளளவரா யிருககவேண்டும்? அதனினும் பசுவின் கன்றுகளிடத்தில் எவ்வகைப்பட்ட தயையுளளவரா யிருகக வேண்டும? அப்படிபபட்டவருடைய வம்சத்தில் நான், பிறந்தும் இன்று வீதியில் வரும்போது யாரோ பயங் காட்டித்துறதத அதனால நடுங்கி என்னெதிரே அடைககலமாகத துள்ளியோடிவந்த இநதப பசுங்கன்றை அபயாஸ்தங் கொடாமல் அநியாயமாகத் தேர்ககாலில அகப்பட்டிறந்துபோகச செய்தேனே! இப்படிப்பட்ட என்னை என்னசெய்தாற் றீரும! என்னை இதற்குததகக பிராயச்சிததஞ் செய்துகொளளுமபடி சொன்னீர்களே. எங்கள வமிசததிலிருநத அரசர்கள இரககததுடன்நீதிதவறாது அரசுசெலுத்திவநத கிரமததையும, என் பிதாவாகிய மனுசசோழர் நடுநிலைமை தவறாமல எவ்வுயிர்களையும தம்முயிர்போலப பாதுகாதது வருகின்ற முறைமையையும, அரசர்க்குக் கோபூசை செய்வது கடனென்ற வேத வாக்கியத்தையும, அரசா பசுக்களுக்கு யாதொரு குறைவும் நேரிடவொட்டாமல் மிகுந்த ஜாககிரதையுடன விருத்தி செய்விக்க வேண்டுமென்கிற பெரியோா வாககியத்தையும் ஐயோ! எங்கே அனுப்பிவிட்டு இங்கே பிராயசசித்தஞ் செய்து கொள்ளுவேன்" என்று துயரத்துடன் சொல்லினான். அது கேட்ட அவ்வந்தணர் முதலானவர்கள் "வாராய் ராஜ

புத்திரனே! நாங்கள் முகத்துக் கிச்சைபாக முன்னொன்று பேசிப் பின்னொன்று சொல்லுகின்றவர்களல்லம்; நெடுநாளாக எங்களுடன் பழகியிருந்தும் எங்கள் சுபாவம் இன்னம் உமக்கு நன்றாகப் புலப்படவில்லையென்றுதோன்றுகின்றது. உலகந் தலைகீழாகுமானாலும் உள்ளபடி சொல்லுவோமேயல்லது புதிதாகத் தொடுத்துப் பொய்பேசமாட்டோம். நாங்கள் சொல்லும் வார்த்தையில் நம்பிக்கைவைத்துக் கேட்கக்கடவீர். அந்த பசுங்கன்று ஒருவர் துறத்த அதனால் பயந்து அடைக்கலமாக வேண்டுமெனகிற அறிவோடு உமக்கெதிரே ஓடிவந்ததல்ல; அல்லது தானே துள்ளிக் குதித்து ஓடிவந்ததுமல்ல; அதை இன்னவிடத்தில் இன்ன காலத்தில இன்னபடி யிறக்குமென்று விதித்திருந்த அதன் தலைவிதியே அதனைத் துறத்திக்கொண்டு வந்து தேர்க்காலில் அகப்படுத்திச் சிதைத்துவிட்டது; அதன் விதிப்படியிருக்க நீர் வீணாக விசனப்படுவதில் என்ன பலன்? "கும்பகோணத்துப் பள்ளன் கொள்ளைகொண்டு போகத் தஞ்சாவூர்ப் பார்ப்பான் தண்டங் கொடுத்தான்" என்னும் பழமொழிபோல அதனுயிரை விதிகொள்ளைகொள்ள உமதுயிரைத் தண்டங் கொடுப்பதேன்! நீர் ஒன்றுக்கும் அஞ்சாமல் தேரிலேறும்" என்று சொன்னார்கள்.

அதுகேட்டு ராஜபுத்திரன், "சிவதரிசனஞ் செய்ய வெண்ணித் தேரிலேறும்போதே கால்தவறியும் இடது தோளும் இடது கண்ணும் துடித்துங் காட்டிய உற்பாதங்களை ஆலோசியாமல் புறப்பட்ட என் மதியை நினைத்துத்தான துயரப்படுவேனோ! அரசர் குலத்திற் பிறந்தும் என்னை இழிகுலத்தார் செய்யும் செய்கையைச் செய்வித்த என் விதியை நினைத்துத்தான துயரப்படுவேனோ! மாசில்லாத சூரியகுலத்துக்கு மாசுண்டாகும்படி செய்ததைக் குறித்துத் துயரப்படுவேனோ! பிதாவுக்குப் பழிசுமத்தப் பிள்ளையாகப் பிறந்ததைக் குறித்துத் துயரப்படுவேனோ! இந்தக் கன்று இறந்ததை

நினைத்துத்தான் துயரப்படுவேனோ! இக்கன்றின் இறப்பைக் கண்ட தாய்ப்பசு துக்கப்படுமென்பதை நினைத்துத் துயரப்படுவேனோ! நானொருவன் எதற்கென்று துயரப்படுவேன்! என்ன செய்வேன்! செய்யத்தக்க தொன்றும் இன்னதென்று அறியேனே! ஆயினும் "முற்ற நனைந்தார்க் கீரமில்லை" என்பதுபோல முழுதும் பழிப்பட்ட எனக்கு இனியென்ன துக்கமிருக்கின்றது! இனிப் பெரியோர் சொல் கடக்கப்படாதென்பதுபற்றி உமது சொற்படியே இதோ இரதத்தில் ஏறுகின்றேன்; என்னை யெப்படிப் புனிதனுக்கவேண்டுமோ அப்படிச்செய்து கடைத்தேற்றுவது உங்களுக்கே கடன்" என்று சொல்லியேறி, இரதத்தை வந்தவழியே திருப்பிவிட்டுப் பிராயசித்த மறிந்து செய்விக்கத்தக்க பெரியோர்களிடத்துக்குப் போயினன்.

இந்தப் பிரகாரம் இராஜகுமாரன் போனபின்பு, இறந்துவிட்ட அக்கன்றை யீன்ற தலையீற்றுப் பசுவானது தன் கன்று துள்ளிக் குதித்தோடிய வழியே போய், அந்தக் கன்று கீழேவிழுந்து கிடப்பதைத் தூரத்தே கண்டவளவில் குலைகுலைந்து, நடுநடுங்கி, புத்தி மயங்கி, ஒன்றுந் தெரியாமற் சூறைக்காற்றில் அகப்பட்ட துரும்பைப்போற் சுழன்று சுழன்று ஓடிச் சமீபத்தில் வந்து, உடல் சிதைந்துங் குடல சரிந்தும் உயிர் விட்டுக் கிடப்பதைப பார்த்துச் சோர்ந்து விழுந்து, பிரக்கினை தப்பிப் பிணம்போற் கிடந்து, பின்பு சற்றே தெளிந்தெழுந்து, பெருமூச்சுவிட்டு, அந்தக்கன்றைச் சுற்றிச் சுற்றிக் கோவென்றலறி யலறி, அதனுடம்பை முகர்ந்து முகர்ந்து, "இதென்ன தீவினையோ! இதென்ன இந்திரசாலமோ! இதென்ன விபரீதமோ! வாலசைத்துக் கால் விசைத்து எனக்குமுன் துள்ளியோட இப்போது பார்த்தேனே! இத்தனை விரைவில் இப்படிப்பட்ட இடி யிடிகருமென்று எள்ளளவு மறியேனே! காசிமுதலான தீர்த்தயாத்திரை செய்தும், சிதம்பர முதலான ஸ்தலயாத்திரை செய்தும், திருக்கோயில்களிலுக் திரு

வீதிகளிலுமுள்ள புல் முதலானவைகளை வாயினாற் கிளைத்து திருப்பணிசெய்தும், புல்மேயாமலும் நீர்குடியாமலும் நெடுநாள் விரதங்காத்தும் உன்னைப் பெறப் பட்டபாடு தெய்வம் அறியுமே! அவ்வளவு பாட்டையும் அவலமாக்கிப்போட்டு, சேங்கன்றே! என்னைத் தெருவில்விட்டாயே! உன்னைப் பெறுகிறதற்கு நோற்ற நோன்புகளால் வந்த இளைப்பு இன்னும் ஆறவில்லையே! இதற்குள் இப்படிப்பட்ட ஆறாத பெருநெருப்பை அடிவயிற்றில் வைத்தாயே! இந்தத் துக்கத்தை இனி எந்த விதத்தினாற் சகித்துக்கொள்ளுவேன! "பாவிக்குப் பாக்கியந் தக்காது" என்பதற்குச் சரியாகப் பளிங்கு போன்ற நிறமும், பால்வடிகின்ற முகமும், சிறுத்துத் திரண்ட திமிலும், கடைந்தெடுத்தது போன்ற கால்களும், வாழைச்சுருள்போன்று வளர்ந்த வாலும், சித்திரக்கன்றுபோன்று சுபலக்ஷணங்களைப்பெற்ற வடிவமுடைய நீ நிர்ப்பாக்கியமுள்ள எனக்குத் தக்காமற் போய்விட்டாயே! உன்னுடைய சுந்தரமுள்ள வடிவத்தைக் கண்டாற் காமதேனுவுங் கட்டியணைத்து முகங் குளிர்ந்து முத்தங்கொள்ளுமே! நானுன்னைப்பற்றி யல்லவோ உயிர்தரித்து உலகத்தி லுலாவி யிருந்தேன்! இனியும் ஒருதரம் உன்னழகிய முகத்தைக்கண்டு, என் மடிசுரந்து, பால் சொரியக் காண்பேனோ! ஐயோ! உன்னை "ஆயிரங் கன்றுகளிலும் அழகுள்ள கன்று" என்று கண்டோர் சொல்லக் களிப்புடன் கேட்ட என் காதுகளால், இன்று "இளங்கன்றை யிறக்கவிட்டு மலட்டுப்பசுப்போல வருந்துகின்றதே" என்று பலரும் பழித்துப்பேசுகின்ற வார்த்தையை எவ்வாறுகேட்பேன்!" என்று எண்ணி எண்ணி மனமழுங்கி, இளைப்படைந்து, மூர்ச்சித்து, மறுபடியுந் தெளிந்து, இறந்து கிடக்கின்ற கன்றினுடம்பை யுற்றுப்பார்த்து, இரதத்தின் சக்கரம் ஏறுண்டு இரத்தஞ்சொரிய அழுந்திக் கிடக்கின்ற வடுவைக் கண்டு, "ஓகோ! என் ஏழை மதியால் ஏதோ ஒரு சொற்பமான அபாயத்தால் விழுந்திறந்ததென்று எண்ணி யிரங்கினேனே! இவ்வடுவை பார்க்கும்போது

தேர்ச்சக்கரம் ஏறுண்டு உடல் சின்னப்பட்டு இறந்ததாகத் தெரிய வருகின்றதே! ஆ! ஆ! உனக்கு இப்படிப்பட்ட பெரிய அபாயம் வந்து சம்பவிக்கும்படி நானென்ன பாவஞ் செய்தேனோ! குழந்தாய் ஓ! நீ தேர்க்காலில் அகப்பட்டபோது எப்படிப் பயந்தாயோ! என்ன நினைந்தாயோ! எவ்வாறு பதைத்தாயோ! உயிர்போய் உடல் குழம்பிக் கிடக்கின்ற வுன்னைப் பார்க்கப் பார்க்கப் பெற்ற வயிறு பற்றி யெரிகின்றதே" என்று கண்ணீர் விட்டுக் கதறி, அழுதழுது, புரண்டு புரண்டு, விம்மி விம்மி, வெதும்பி வெதும்பிப் பெருமூச்சு விட்டுக் கீழேவிழுந்து மெய்ம்மறந்து கிடந்து பின்பு எழுந்து "என் கன்றினைத் தேர்க்காலில் அழுத்திக்கொன்ற காருண்யமில்லாத கண்மூடியைக் கண்டால் என்னிரண்டு கொம்புக்கும் இரையாக்காது விடுவேனோ! மைந்தரைப் பெறாத மலட்டுத்தன முள்ளவர்களும் இப்படிச் செய்யத் துணிவுகொள்ளார்களே! ஆ! இது செய்யத் துணிந்தவன் இன்னுமென்ன செய்யத்துணியான்!" என்று வெம்பியும், "துன்பஞ் செய்கிற துஷ்டர்களுக்கும், கொலை செய்கின்ற கொடுந் தொழிலோர்க்கும் இடங் கொடாத இந்நகரம், இன்று வலியற்ற உயிர்களை மாய்த்து விடுகின்ற வஞ்சகர்க்கும் இடங்கொடுத்ததே! ஐயோ! இதில் அரசனில்லையோ! நீதியில்லையோ! நெறியில்லையோ! இதென்ன அநியாயமோ!" என்று முறையிட்டு, தன் கன்றை யிழந்ததனுலுண்டாகிய துக்கத்தைச் சகிக்கமாட்டாததாய் வருந்தி, "நமக்கு நேரிட்ட துக்கத்தை நமது இறைவராகிய மநுச்சோழரிடத்திற் சென்று குறிப்பித்து நிவர்த்தி செய்துகொள்ளுவோம்" என்றெண்ணி, அக்கன்றைப் பசுந் தழைகளால் மூடிவைத்துக் கண்ணீர் சொரிந்து கதறிக்கொண்டே மநுச்சக்கரவர்த்தியின் வாயிலில் வந்து, குடிகளுக்குக் குறைவு நேரிட்டால் அதை அரசனுக்கு அறிவிக்கும்படி அவ்வரண்மனை வாயிலில் கட்டியிருக்கிற ஆராய்ச்சி மணியைத் தன்கொம்பினால் மிகுந்த விசையோடும் வலியோடும் அடித்தசைத்தது. அப

படி யசைத்தபோது அந்த நகரத்திலுள்ள ஜனங்க ளெல்லாம், "ஒரு காலத்திலாயினுங் கேட்டறியாத ஆராய்ச்சி மணியினது ஓசையை யின்று நூதனமாகக் கேட்டோம், என்ன விபரீதமோ!" என்று ஒருவர்க்கொருவர் பேசிக்கொள்ள, அந்த மணியிலிருந்து காதமட்டுங் கேட்கக் கணீரென்று ஓசை யுண்டாயிற்று. அவ்வோசையைச் சபாமண்டபத்தில் மந்திரி முதலானவர்கள் சூழச் சிங்காசனத்தின்மேல் வீற்றிருந்த மநுச்சக்கரவாத்தியானவர் கேட்டு, மாதர்கள் காலிலணிந்த சிலம்பொசை கேட்ட மாதவர் போலவும், அழுதாரவோசை கேட்ட அந்தணர்போலவும், சண்டை யிரைச்சலைக் கேட்ட சற்சனர்போலவும், புலிமுழக்கங் கேட்ட புல்வாய்போலவுந் திடுக்கிட்டு, திகைப்படைந்து, சிங்காசனத்திலிருந்து பெருங்காற்றால் அடியறவிழுந்த பனைமரம்போலக் கீழேவிழுந்து, மூர்ச்சை யடைந்து, சிறிதுநேரஞ் சென்று தெளிந்தெழுந்து, உடல் நடுங்கி, உள்ளம் பதைத்து, உயிர் சோர்ந்து, நாவுலர்ந்து, கண்கலங்கி, நடை தளளாடி, அதிவேகமாக அரண்மனை வாசலுக்கு வருமுன், வாயிற் காப்போர் அரசனுக் கெதிரே அஞ்சி யஞ்சி வந்து, அடியில் விழுந்தெழுந்து, "ஆண்டவரே! அரண்மனை வாயிலில் கட்டியிருக்கிற ஆராய்ச்சி மணியை ஒரு தலையீற்றுப் பசுவானது தன்கொம்பினால் அடித்து ஓசையுண்டாக்கியது" என்று விண்ணப்பஞ் செய்தார்கள். அது கேட்டு அரசன் விரைவில் வந்து, அவ்வாராய்ச்சி மணியின் அருகே உடல் மெலிந்து, முகஞ்சோர்ந்து, கண்ணீர் சொரிந்து, கதறி நிற்கின்ற பசுவைக் கண்டு, சாவியாய்ப்போன தன் பயிரைக்கண்ட தரித்திரனைப்போல் மனம் நைந்து நைந்துருகி, நொந்து நொந்து வருந்தி, "ஐயோ! சாதுவான இந்தப் பசுவுக்கு என்ன துன்பம் நேரிட்டதோ! இதன் குறையை யின்னதென்று மதித்தறிந்துகொள்ள வல்லமை யில்லாதவனாக விருக்கின்றேனே!" என்று பதைத்துத் தம்மருகில் அச்சத்துடன் நிற்கின்ற அமைச்சர்களைப் பார்த்து, "எனக்குப் புகழும் புண்ணியமும்

பேன்மேலும் வருவிக்கின்ற உங்கள் மந்திரித்துவம் நன்றாகவிருந்தது! உங்கள அஜாககிரதையிறை லல்லவோ இந்தப் பசுவுக்கு ஏதோ வொருகுறை நேரிட்டது!" என்று கோபித்துப்பார்க்க, அதுகண்டு அச்சங்கொண்ட மந்திரிகளுள, அப்பசு துயரப்படுவதற்குக் காரணம் இன்னதென்று முனனே அறிந்தும அரசனிடத்திற் சொல்வதற்கு அஞ்சியிருந்த ஒரு மந்திரியானவன் "இனி இதை நாம மறைத்து வைத்தாலும வேறொருவரால் வெளிபபடுமாதலால, நாமே அறிந்தமட்டில் அறிவிப்போம" என்றெண்ணி, அரசனை வணங்கி, "தலைவனே! உமது புத்திரன் இன்று ஏறிபபோன இரதத்தின் சக்கரத்தில் இளங்கன்று ஒன்று எதிரே குதித்து வந்து அகப்பட்டு இறந்துவிட்டது; அந்தக்கன்றை யீன்ற இந்தப் பசுவானது ஆற்ற துயர்கொண்டு ஆராய்ச்சி மணியை யசைத்தது" என்று சொன்னன். அச்சொல்லானது வெந்த புண்ணில வேலு நுழைந்ததுபோல், மணியொலி கேட்டு வருந்தியிருந்த செவிகளினுள்ளே சென்றுருவிச் சுறுக்கிட்டு வெதுப்ப விழுந்து, விஷந்தலைக்கேறினாற்போல வேதனை யடைந்து, அஞ்சுபுலனும் அறிவும கலங்கிப பஞ்சப் பிராணனும பதைபதைதத தொடங்க, பேசசு மூச்சில்லாமற் சோர்ந்து கிடந்து, அருகிலிருந்த அமைசசர்கள் செய்த சாந்தோபசாரத்தால் சோர்வு நீங்கி, அப்பசுவை யடிக்கடிப பார்த்துப் பார்த்து, கண்ணீர் கடல் வெள்ளமபோல் பெருகவும், நெருப்பிலிட்ட நெய்யையபோல் நெஞ்சம் உருகவும் "ஐயோ! இந்தப் பசுவுக்கு இப்படிப்பட்ட துக்க முண்டாவதற்கு நானே முககிய காரணமாக விருந்தேனே; தன் கன்றுக்கு அபாயமொன்று மில்லாதிருக்கினுஞ் சுபாவத்திலே காணுந்தோறுங் கதறி யுருகுகின்ற அன்பினையுடைய இந்தப் பசுவானது தன்கன்று இறந்து கிடக்கின்றதைக் கண்டபோது எப்படி யுருகியதோ! என்ன பாடுபட்டதோ! கன்று சமீபத்திலிராமல் சற்றே தூரத்திலிருக்கினும், பார்த்துப் பார்த்துப் பதைக்கின்றதும், அம்மா! அம்மா! என்று அலறுகின்

றதுமாகிய சுபாவச் செய்கைகளையுடைய பசுவானது, கன்றிறந்து கண்மறைவிற் கிடக்கின்றதை எண்ணி எண்ணி எப்படிப் பதைக்கின்றதோ! ஐயோ! அடிக்கடி யலறுகின்றதே! புலி முதலான துஷ்ட மிருகங்களி லொன்று எதிரிடுமானால் முன்சென்று தன்னுயிரைக் கொடுத்தாயினுங் கன்றினுயிரைக் காக்கவேண்டுமென்னுங் கருத்துள்ள பசுவுக்கு இறந்த கன்றை யெதிர் கண்டபோது எப்படி உயிர்பதறியதோ! சிவசிவா! சிறு கன்று தேர்க்காலில் அகப்பட்டபோது எப்படித் துடித்ததோவென்று எண்ணுந்தோறும் என்னுள்ளம் பகீரென்று பதைக்கின்றதே! இந்தப்பசுவானது குள்ளனைக் கொண்டு ஆழம்பார்க்க வந்ததுபோலவும், பேயைத் தெய்வமென்று பிள்ளைவரங் கேட்கவந்ததுபோலவும், கொல்லையாளகாட்டியைக் கூலிகேட்கவந்ததுபோலவும், விழலினிடத்து நிழலுக்கு வந்ததுபோலவும் என்னைக் கொண்டு தன் துயரைத் தீர்த்துக்கொள்ள எண்ணியல்லவோ இவ்வாராய்ச்சிமணியை அசைத்து இவ்விடத்து நிற்கின்றது! இதற்கு என்ன செய்வேன்! எமன் கையிலகப்பட்ட உயிர் எந்தவிதத்தாலுந் திரும்பாதென்று உலகத்தார்சொல்லும்உறுதியானவார்த்தை வீண்போக, முன்னொருகாலத்தில நமது நகரத்தில் ஓரந்தணனீன்ற சிறுவன் அகாலத்தில் மரணமடைய அதுபற்றி யவ்வந்தணன் துயர்கொண்டு தமது சமுகத்தில் வந்து "சிவநெறி திரம்பாமற் செங்கோல் செலுத்துகிற வுமது காவலைக் கடந்து அகாலத்திலே அந்தகன் வந்து, இரவும் பகலுந் தவஞ்செய்து யான் அருமையாகப் பெற்ற ஒரு பேறான புத்திரனை உயிர்கொண்டு போனானே; தலைவனே! இதுதகுமோ!" என்று முகமும் மனமுஞ் சோர்ந்து முறையிட்டுக்கொள்ள, அது கேட்டு மனமுருகி நொந்து, சிவபெருமான் திருவடியன்றி மற்றொன்றிலும் மனம வையாத தமது வல்லமையால் எமலோகத்திலிருந்த உயிரை மீட்டுக்கொண்டு வந்து, முன்னிருந்த உடலில் விட்டு, அவ்வந்தணனை மகிழ்ச்சி செய்வித்து, அன்றுதொட்டு எமனைத் தாமுளவரையிலும்

தமதுநகரத்திலும் நாட்டிலும் வரவொட்டாமற் செய்த என் குலமுதலவராகிய சைவசசோழரைபபோல, அவ்வளவு பெரிதான காரியஞ் செய்யாவிடினும், இபபசுவ கன்றின் உயிரொன்றை மாத்திரமாயினும மீட்டுக் கொடுக்க வலியற்றவனாக விருக்கினறேனே! அவமிருத்து நேரிட்டபோது சஞ்சீவகரணி யென்னுந் தெய்வத்தன்மையுள்ள மருந்தைக் கொடுத்துப பிழைப்பிக்கச செய்த என் குலத்தலைவர்களிற் சிலரைப்போல அம்மருந்தையாயினும பெற்றுக்கொள்ளத்தக்க தவஞ் செய்தேனோ! தமது அஜாக்கிரதையினால் பிற வுயிர்க்குக் கெடுதி நேரிட்டபோது அது பொறாமல தமமுயிரை விட்டுவிட்ட சில அரசர்களைப் போல என் அஜாக்கிரதையினால் நேரிட்ட இப்பசுங்கன்றின முடிவைக் கேட்டிருந்த நான், உயிரையாயினும் விட்டேனோ! அன்னிய தேசத்தரசர் குற்றஞ் செய்தோரைக் கொலைசெய்தாரென்று கேட்டாலும் குற்றம வந்ததென்ன, கொலை செய்ததென்ன வென்று குலை நடுங்குகின்ற நல்லோர்கள் மரபிற்பிறந்த நான், குற்றம் வரவும் கொலைசெய்யவும் அரசு செலுத்தி, அந்த நல்லோர்களியல்புக்கு நானா முண்டாகத் தானோ வீட்டின் வாயிலில வெள்ளெருக்குப் பூத்தது போலத் தோன்றினேன! நாம அரசாட்சி செய்ய ஏற்பட்ட நாள்தொட்டு இந்நாள்வரையிலும எவ்வுயிரும் எவ்விதத்திலும் யாதொரு குறையும இல்லாமல வாழ்ந்து மகிழ்ந்திருக்க, நீதியுடன் முறை தவறாது செங்கோல் செலுத்திவருமபடி சிவானுக்கிரகம பெற்றோமேயென்று ஒரு நாழிகைக்குமுன வரையிலும எனக்கு உண்டாயிருந்த மனக்களிப்பையெலலாம் மண்ணிற்கவிழ்த்தேனே! நாமும் பழி பாவங்களுக்குப பயந்தே அறநெறிதவறாது அரசுசெலுத்திவருகிறோம்; "பழயதரித்திரனுக்குப பணங்கிடைத்தது" போல நமக்கும் சிவானுக்கிரகத்தால் ஒரு சிறுவன் பிறந்தான், அவனும் கற்றவர் மகிழக் கலவி கேள்விகளில் நிறைந்து பண்பும் பருவமும் உடையவனானான், இனி நமக்கென்ன குறை என்று எண்ணி எண்ணி யிறுமாப் படைந்தேனே! புத்

திரப் பேறுபெற்றுப் புனிதனானேனென்று பூரித்திருந்தேனே! நமது புத்திரன், இளவரசுப்பட்டத்திற்கு ஏற்றவனானான், இனிக் கல்யாணஞ் செய்விப்போமென்று கனவு கண்டிருந்தேனே! நமது புத்திரன் நற்குணங்களையுடையவனாக விருக்கின்றான், பெற்றெடுத்த நமது பேர்கொண்டு வருவானென்று மனோராச்சியம் பண்ணி மகிழ்ந்திருந்தேனே! இளங்கன்றுஎதிர்வரவுங்கண்கெட்டுக் கருத்தழிந்தவன்போலத் தேரை நடத்தித் தீராப் பழிபூண்டானே! ஐயோ! இவன் என் செங்கோலைப் பிடிக்கத்தக்க செல்வப்பிள்ளை யாகாமல் தென்னம்பிள்ளை யானானே! சிவதரிசனஞ் செய்யப்போகிறவன் தேரூர்ந்தேபோகப்படாது; அவ்வாறு போயினும் நாற்புறத்திலும் நடப்போர்களை விலக்குமபடி ஆள்விலக்கிகளைவிட்டு, முன்னே பரிக்காரர்வரவு குறித்துப்போகப் பின்னே மெல்லெனத் தேரை விடவேண்டும்; அப்படிச் செய்யாமல் பாலியப்பருவம பயமறியாதென்பதற்குச் சரியாகப் பரபரப்பாகத் தேரை நடத்திப் பசுங்கன்றைக் கொன்றானே! ஐயோ! இவன் கல்வி யறிவுள்ளவனாகவிருந்தும் அறிவற்றிருந்து, அரசன் பிள்ளையாகாமல் ஆணிற்பிள்ளை யானானே! கொடிய பாதகங்களிலெல்லாங் கொலைப்பாதகமே தலைமையென்று வேத முதலாகிய கலைகளில் தான படித்தறிந்தான், சான்றோர் சொல்லவுங் கேட்டறிந்தான். அப்படி யறிந்திருந்தும் அப்பாதகஞ் சேரவொட்டாமல தன்னைக் காத்துக்கொண்டு பட்டப்பிள்ளையாகாமல் பழிப்பிள்ளை யானானே! ஐயோ! புதல்வனைப் பெற்றால் புண்ணியம் பெறலாமென றெண்ணிய எனக்கு மடலாயிருந்தாலும வாழ்வுண்டென்று நினைக்குமபடி நேரிட்டதே! நான நெடுநாளாகத் தியாகராஜப்பெருமானை வேண்டிக்கொண்டது இப்படிப்பட்ட பெரிய பழிக்காளாகிய பிள்ளையைப் பெறத்தானோ! பிள்ளை யென்ன செய்யும்! பெருமான் என்ன செய்வான்! மாதா பிதாக்கள் செய்தது மக்களுக்கு" என்னும் பெரியோர் வார்த்தையின்படி நான் செய்த தீவினையே என் புத்திரனுக்கு நேரிட்டதென்று

நினைத்து, என்னைவெறுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்றாலும், இந்தப்பிறப்பில் என் புத்தியறிந்து ஒரு தீங்குஞ் செய்ததில்லையே! இந்தப் பிறப்பி லில்லாவிட்டாலும் முற்பிறப்பிலே நல்லோர்மனத்தை நடுங்கச்செய்தேனோ! வலிய வழக்கிட்டு மானங் கெடுத்தேனோ! தானங் கொடுப்போரைத் தடுத்து நின்றேனோ! கலந்த சிநேகரைக் கலகஞ் செய்தேனோ! மனமொத்த நட்புக்கு வஞ்சகஞ் செய்தேனோ! குடிவரி யுயர்த்திக் கொள்ளைகொண்டேனோ! ஏழைகள் வயிறு எரியச் செய்தேனோ! தருமம் பாராது தண்டஞ் செய்தேனோ! மண்ணோரம் பேசி வாழ்வழித்தேனோ! உயிர்க்கொலை செய்வோர்க்கு உபகாரஞ் செய்தேனோ! களவு செய்வோர்க்கு உளவு சொன்னேனோ! பொருளை இச்சித்துப் பொய் சொன்னேனோ! ஆசைகாட்டி மோசஞ் செய்தேனோ! வரவுபோக் கொழிய வழியடைத்தேனோ! வேலையிட்டுக் கூலி குறைத்தேனோ! பசித்தோர் முகத்தைப் பாராதிருந்தேனோ! இரப்போர்க்குப் பிச்சை இல்லையென்றேனோ! கோள் சொல்லிக் குடும்பங் கலைத்தேனோ! நட்டாற்றிற் கையை நழுவவிட்டேனோ! கலங்கியொளித்தோரைக் காட்டிக் கொடுத்தேனோ! கற்பழிந்தவளைக் கலந்திருந்தேனோ! காவல்கொண்டிருந்த கன்னியை யழித்தேனோ! கணவன்வழி நிற்போரைக் கற்பழித்தேனோ! கருப்பமழித்துக் களித்திருந்தேனோ! குருவை வணங்கக் கூசி நின்றேனோ! குருவின் காணிக்கை கொடுக்க மறந்தேனோ! கற்றவர்தம்மைக் கடுகடுத்தேனோ! பெரியோர் பாட்டிற் பிழைசொன்னேனோ! பக்ஷியைக் கூண்டில் பதைக்க அடைத்தேனோ! கன்றுக்குப் பாலூட்டாது கட்டிவைத்தேனோ! ஊன்சுவை யுண்டு உடலை வளர்த்தேனோ! கல்லும் நெல்லும் கலந்து விற்றேனோ! அன்புடையவர்க்குத் துன்பஞ் செய்தேனோ! குடிக்கின்ற நீருள்ள குளத்தைத் தூர்த்தேனோ! வெய்யிலுக் கொதுங்கும் விருக்ஷத்தை யழித்தேனோ! பகைகொண்டு அயலோர் பயிரை அழித்தேனோ! பொதுமண்டபத்தைப் போயிடித்தேனோ! ஆலயக் கதவை யடை

த்துவைத்தேனோ; சிவனடியாரைச் சீறி வைதேனோ! தவஞ் செய்வோரைத் தாழ்வு சொன்னேனோ! சுத்த ஞானிகளைத் தூஷணஞ் செய்தேனோ! தந்தைதாய் மொழியைத் தள்ளி நடந்தேனோ! தெய்வத்தை யிகழ்ந்துசெருக்கடைந்தேனோ! இன்னும் என்னபாவஞ்செய்தேனோ! இன்னதென்றறியேனே! ஐயோ! இந்தப் பசுவின் சோர்ந்த முகத்திற் கண்ணீர் ததும்புகின்றதைக் கண்ட என் கண்களை, நுங்கு சூன்றெடுப்பதுபோலப் பிடுங்கி யெறியேனோ! இதன் கன்றை யுன்புத்திரன் தேர்க்காலில் ஊர்ந்துகொன்றானென்று சொல்லக்கேட்ட என் செவிகளைச் செம்பு நீருருக்கிவிட்டுச் செவிடாக்கேனோ! இந்தப்பசு ஆராய்ச்சி மணியினால் தன் குறையையறிவித்த நாழிகைதொட்டு இந்நாழிகைவரையிலும் அக்குறையைத் தீர்ப்பதற்கு வேண்டிய உறுதி மொழியைக் கூறாதிருக்கிற என்நாவைச் சூடுள்ளநெருப்பாற் சுடுவேனோ! இதற்குத் துன்ப முண்டாக்கினவன் இன்னானென்று அறிந்தும், அவனை இன்னும் தண்டனை செய்யாது தாழ்த்திருக்கின்ற என் கைகளைக் கத்தியைக் கொண்டு கண்டித்து விடேனோ! இதன் கன்றைப் பிழைப்பிப்பதற்குத் தக்க நன்முயற்சியைத் தேடி, நாலு திக்குகளிலும் நடவாத என்காலைக் கோடரி கொண்டு குறுக்கே வெட்டேனோ! இதன் மெலிவையடிக்கடி கண்டும் வற்றி யொடுங்காத மலபாண்டமாகிய என்னுடம்பை வாளாயுதங்கொண்டு மடித்துக்கொள்ளேனோ! இதன் பரிதாபத்தையும் நமக்கு நேரிட்ட பழியையும் எண்ணியும் உருகி யழியாத வுள்ளத்தை வலிய விஷத்தை விட்டு மாய்த்துவிடேனோ! நிலையிலா வுயிர்க்கஞ்சி இவைகளில் ஒன்றுஞ் செய்யாதுயிர் வைத்திருக்கின்றேனே! என்ன செய்வேன்! "பாவிக்குத் தீர்க்காயுள்" என்பதற்குச் சரியாகப் பெரும் பாவியாகிய என்னுயிர், தனக்குத் தானேயும் போகின்றதில்லையே! "நல்ல பூஜாபலத்தினால் தெய்வபக்தியுடன் செங்கோல் செலுத்தி வருகின்றான் மநுசசோழன்" என்று மண்ணுலகத்தாரும் விண்ணுலகத்தாரும் புகழ்ந்த புகழெல்

லாம் பொய்யாய்ப் போய்விட்டனவே; நான் அப்புக ழை வேண்டினவனல்ல, ஆதலால் அது போகட்டும்; உயிரினும் ஒன்பது பங்கு அதிகமாகத் தேடிவைத்த புண்ணியமும் போகின்றதே! ஆ! நான் நீதி தவறாது அரசுசெய்கின்றேனென்பதை நினைத்தால் எனக்கே ஏளனமாக விருக்கின்றதே! சேங்கன்றைத் தெருவிற் சிதைக்கவும் ஒருமித்திருந்த என் செங்கோலை அளவுகோ லென்பேனோ! அஞ்சனக்கோ லென்பேனோ! எழுதுகோலென்பேனோ! எற்றுக்கோலென்பேனோ! கத்திரிக்கோலென்பேனோ! கன்னக்கோலென்பேனோ! குருடன்கோ லென்பேனோ! கொடுங்கோ லென்பேனோ! துடைப்பைக்கோ லென்பேனோ! துலாக்கோ லென பேனோ! மரக்கோ லென்பேனோ! கைக்கோ லென் பேனோ! அல்லது இன்று இறந்த பசுங்கன்றாகிய பிரேதத்தைப் புரட்டிச் சுடுகின்ற பிணக்கோ லென்பேனோ! என்னகோலென்றுதா னென்றுவேன்! இளங்கன்றைக் கொலைசெய்யச் சம்மதித்திருந்த என் ஆக்கினைச் சக்கரத்தைக் கிரகசக்கர மென்பேனோ! அல்லது இச்சேங் கன்றைச் சிதைத்த தேர்ச்சக்கர மென்பேனோ! என்ன சக்கரமென் றென்றுவேன்! இந்தப் பசுவின் கன்றுக்கு அபாயம் நேரிடக் காத்திருந்த என் காவலைச் சிறு பெண் காக்கின்ற தினைக்காவ லென்பேனோ! குருடன் காக்கின்ற கொல்லைக்காவ லென்பேனோ! புல்லாற் செய்த புருடன் காக்கின்ற புன்செய்க்காவ லென்பேனோ! வரும்படியில்லான் காக்கின்ற வாயிற்காவலென் பேனோ! பயிரைக் காக்கவைத்த பரண்காவ லென் பேனோ! வேலைவேண்டிக் காக்கின்ற வெறுங்காவலென பேனோ! அல்லது இக்கொலை அடக்கஞ் செய்யக் காத்திருக்கின்ற அரிச்சந்திரன் காவலென்பேனோ! என்ன காவ லென்றுதா னென்றுவேனோ! என்ன செய் வேன்! ஐயோ! இப்படிப்பட்ட பாவியாகிய என்னை மநுவென்று பேரிட்டழைப்பது காராடை வெள்ளாடென்றும், அமங்கள வாரத்தை மங்களவார மென்றும், நாகப்பாம்பை நல்லபாம்பென்றும் வழங்குகின்ற

வழக்கம்போன்றதல்லது உண்மையல்லவே! இனி,
இப்பசுங்கன்று உயிர்பெற்றெழுந்திருப்பதற்கு உபா
யம், என் புத்திர னுயிரையேயன்றி யென்னுயிரையும்,
என் மனையாளுயிரையும், என்னரசாட்சியையும், என
க்கு உரித்தாகிய மற்றெல்லாப் பொருள்களையுங் கொடு
த்துவிட்டால் நேரிடுமென்று சொல்வாருண்டானால்,
இதோ கொடுத்துவிடுகிறேன். அவ்வாறு சொல்வோரு
மில்லையே! இதற்கு நேரிட்ட துக்கமும், எனக்கிதனா
லுண்டாகிய துயரமும் எப்படித் தீருமோ! இப்படி
யென் றறியேனே! என்ன செய்வேன்!" என்று பல
விதமாகப் பரதவித்திருந்தார்.

இந்தப்பிரகாரம் பரதவித்து வருந்துகின்ற மனுச்
சக்கரவர்த்தியை அருகிலிருந்த அமைச்சர்கள் நோக்கிக்
கைகுவித்துத் தொழுதுநின்று "ஓ மநுநீதி தவறாத
மகாராஜனே! விதிவசத்தாலே வலிய வந்து மடிந்த
இளங்கன்றைக்குறித்து நீர் துன்பப்படுவது உயிர்களிட
த்து உமக்குள்ள காருண்ணியத்துக்கு இயல்பேயென்று
எண்ணி, இதுவரையும் எதிரொன்றுஞ் சொல்லாது
சும்மா இருந்தோம்; இனிக் காரியக் கெடுதியில் வாய்
மூடிக்கொண்டிருப்பது மந்திரிகளுக்கு அழகல்லவென்ற
படியால், நாங்கள் சொல்லும் வார்த்தையைக் கேட்
டருளவேண்டும். உமது புத்திரன் சிவகாருண்ணியமே
தேகமாகக் கொண்டவன். தான் பூமியதிராது எந்தச்
செந்துக்கள் எதிர்வந்து அகப்பட்டுக் கொள்ளுமோ
வென்று, கீழ்நோக்கி அஞ்சி யஞ்சி மெல்லென நடக்
கின்றபோது, வேறோர் அதிர்ச்சியினால் நடுங்கிச் சிற்
றெறும்புகள் விரைவாக ஊர்ந்து போகின்றதைப் பார்
த்து, திடுக்கிட்டு "ஓகோ என்ன பாவம்! உயிர்களுக்கு
நடுக்கம் உண்டாக நடந்தோமே" என்று எண்ணி,
முகஞ்சோர்ந்து, பிரமைகொண்டிருக்க நாங்கள் அநேக
முறை பார்த்திருக்கின்றோம். அப்படிப்பட்ட கிருபை
யுள்ளவன், இந்தக் கன்றை அசாக்கிரதையினால் கொன்
றானென்று எண்ணுவதற்கு இடமில்லை. அன்றியும்

அவருடன் சூழ்ந்துபோன பிராமணர் முதலானோர்களுக்கும், தேரைச் சூழ்ந்துபோன எங்களுக்கும், தேர்க்கு முன்னடந்த ஜனங்களுக்கும், தெருவில் நின்று பார்த்திருந்த பிரஜைகளுக்கும் இலேசமுந் தெரியாதபடி அக்கன்று மாயமாகக்குதித்துவந்து மடிந்ததென்று சொன்னார்கள். அன்றியும், தேர்க்கு முன்னே யானைவீரர், குதிரைவீரர் முதலானோர் அணியணியாக யூகம் வகுத்ததுபோல நெருங்கிப்போக, விருது பிடிப்போர், எச்சரிக்கை சொல்வோர், கட்டியங் கூறுவோர், பட்டாங்கு படிப்போர், சோரவு பாரப்போர், ஆளவிலக்குவோர் முதலானவர்கள் நடக்க, இத்தனைபேரையுங் கடந்து, தேர்க்குச் சமீபத்திற் சிங்கக்குட்டியா யிருந்தாலும் வரமாட்டாது. இதுவே கோல் பிடித்தவனைக் கண்டால் கூப்பிடுதூரம் ஓடுகின்ற இயல்புடைய இளங்கன்று; இந்தக் கன்று அந்தக் காவலையெல்லாங் கடந்து தேர்க்குச் சமீபத்தில் எதிரே துள்ளியோடி வந்ததென்றால் இந்திரசால மென்றுதான் எண்ணவேண்டுவதாக விருக்கின்றது! ஆதலால் அக்கன்றை அதன் விதியே இப்படிப்பட்ட ஆச்சரிய மரணஞ் செய்வித்ததன்றி உமது புத்திரன் செய்வித்ததல்ல; இந்தக் காரியம் இப்படியிருக்க, புத்திரன் கொன்றானென்று அவனை நோவதும், அவனைப் பெற்றதனால் பழி வந்ததென்று உம்மை நீர் நோவதும் எய்தவன் இருக்க அம்பை நோவதுபோலவும், அம்பு செய்து கொடுத்த கருமானை நோவதுபோலவுமல்லவோ விருக்கின்றது? நீர் சகலகலைகளையுங் கற்று, கேள்வியில் மிகுந்து, அரசர்களெல்லாம் புகழ்ந்து கொண்டாடத்தக்க தன்மையை யுடையவர். உமக்கு இதுவிஷயத்தில் நாங்கள் விரித்துச் சொல்லவேண்டுவ தென்ன? இனித் துன்பப்படுவதை விட்டு, உயிர்க்கொலை தம்மை யறியாது நேரிட்டாலும், பிறர் செய்யக் கண்டாலும், அதற்குத் தக்க சாந்தி செய்துகொள்ளவேண்டுமென்றும், விதிப்படி வினைவசத்தால் நேரிட்ட இந்தக்கன்றின் கொலைக்கு முன்னிலையாகவிருந்த வுமது புத்திரனையும், பெரியோர

கனைக்கொண்டு இதற்குத் தக்க பிராயச்சித்தத்தை யறி
ந்து செய்விக்க வேண்டுவதே உமக்கு முறை" என்றுஞ்
சொன்னார்கள். அதுகேட்ட மனுச்சக்கரவர்த்தியான
வர் வியர்வு, துடிப்பு, நகை முதலான கோபக்குறிகள்
தோன்ற மந்திரிகளைப் பார்த்து "அமைச்சர்களே! உங்
கள் நியாயம் நன்றாயிருந்தது; நீங்கள் சொல்லிய நீதி
உங்களுக்கே ஒப்பாகுமல்லது தருமதேவதை சம்மதிக்
குமோ! கன்றையிழந்து வருந்துகின்ற இப்பசுவின் சஞ்
சலத்தையாவது சாந்தப்படுத்துமோ? இப்படி நீங்கள்
சொல்லியது என் முகத்தைக் குறித்தோ, என் புத்திர
னுயிர்க்கிரங்கியோ, அல்லது உங்கள் சினத்தை எண்
ணியோ, எதுபற்றியோ? உலகத்தையாளும் அரசன்
ஆசைபற்றியாவது, வெகுளிபற்றியாவது தாட்சண்ணி
யம் பற்றியாவது, உறவுபற்றியாவது நடுநிலையாக நியா
யங் கண்டு சொல்லாமல் மாறுபட்டால், அதை மறு
த்து இதுவிஷயத்தில் அரசன் நம்மைக் கொல்லுவானா
யினுங் கொல்லட்டும், அவனுக்கு உறுதி கூறுவதே நம
க்குக் கடனென்று நிச்சயித்துக்கொண்டு, நியாயங்கண்டு
நடுநிலையாகச் சொல்வது மதியுடைய மந்திரிகளுக்குத்
தருமமாகவிருக்க, நீங்கள் அதை நினையாமல் இப்ப
டிச் சொல்லியது என்ன நினைத்தோ? சந்திர சூரியர்
திசைமாறினாலும் சமுத்திரந் தடைமீறினாலும், மகா
மேரு நிலைகுலைந்தாலும், மனங் கலங்காது, விவகாரங்
களிற் பழுது வாராது பாதுகாக்கின்ற குணத்தையு
டைய நீங்கள், இன்று நீதியில்லாத சில குறும்பரச
ரைக் கூடி, அவ்வரசர் தூளியென்றால் நிர்த்தூளியென்
றும், கருப்பு கசப்பென்றால் எட்டிக்காய்போற் கசப்
பென்றும், தாயைக் கொலைசெய்வது தக்கதென்றால்
வேதத்தின் முதற்காண்டத்தில் விதித்திருக்கின்றதென்
றும், வெள்ளத்திற் கல் மிதக்குமோ வென்றால் ஆற்
றில் அம்மி மிதக்கக் கண்டோமென்றும், காக்கை வெ
ளுப்பென்றால், நேற்றைப் பொழுதில் நிற்கக் கண்டோ
மென்றும், கல்லின்மேல் நெல்லு முளைக்குமென்றால்
கொத்தாலாயிரங் குலையாலாயிரமென்றும், களாவிளைப்

பிடிக்கலாமோ வென்றால் பிடித்தால் பெரும்பாவமல்லவோ வென்றும், பொய் ஆயிரமட்டுஞ் சொல்லலாமோ வென்றால் ஐயாயிரமட்டுஞ் சொல்லலாமென்று விதி யிருக்கிறதேதென்றும், பெண்சாதி யுள்ளவனுக்குப் பிள்ளை கொடுப்பது ஆரென்றால் ஐயா பெண் கொடுத்தவனே பிள்ளை கொடுக்கவேண்டு மென்றும், ஒருவன் மனையாள மற்றொருவனைக் கூடலாமென்றால் அடக்கத்தில் ஆயிரம் பேரோடு கூடினாலுங் குற்றமில்லையென்றும், இந்தக் கழுவில் இவனை யேற்றலாமோ வென்றால் கழுவுக்குத் தக்க கனமில்லையென்றும்; என் பிள்ளையும் எச்சரிக்கைக்காரன் பிள்ளையும் ஒருவனை யொருவன் உதாசினமாகத் திட்டினாராம், இதற்கென்ன செய்யலாமென்றால், உமது சற்புத்திரன் வாய்க்குச் சர்க்கரையிடவேண்டும், மற்றவன் வாய்க்கு மண்ணிடவேண்டுமென்றுஞ் சொல்லுகின்ற துர்மந்திரிகளைப்போல நியாயம் பாராது, நயிச்சிய வார்த்தைகளைச் சொன்னீர்கள். இது காலவேற்றுமை யென்றே யெண்ணுகிறேன். தன்னைக் கொடுத்தாவது தருமத்தைத் தேடவேண்டுமென்னும் பெரியோர் வார்த்தையைப் பிடிப்பது சற்குணமுடையோர்க்குக் கதியென்றும், தாய் தந்தையிடத்திலாயினுந் தராசுகோலைப்போலச் செப்பமாக நின்று தீர்ப்புக் கொடுக்கவேண்டுவது அரசர்க்கு அவசியம் வேண்டிய சற்கருமமென்றும் எனக்கு அடிக்கடி யறிக்கையிட்ட நீங்கள், இன்று அதோகதியிலே தள்ளிவிட்டுத் தக்க நியாயத் தீர்ப்பை யங்கீகரிக்கப் போகிறீர்கள். இது உங்களிடத்து நேரிட்ட அவஸ்தைவசமென்றே யெண்ணுகிறேன். ஒருவரிடத்துத் தண்டனை விதிக்கும்போது எவ்வுயிர்களுந் தன்னுயிர்போலென்னுவதும், எந்தப்பொருள் எந்தப்பிரகாரமா யிருந்தாலும் அந்தப் பொருளின் உண்மையை யறிந்துகொள்வதும், உருவுநோக்காது அறிவை நோக்குவதும், ஊழ்வினை நோக்காது செய்வினை நோக்குவதுமாகிய இப்படிப்பட்ட இலக்கணங்களுக்குப் பொருந்த விதிக்கவேண்டுமென்று எனக்கு அறிவித்துவந்த நீங்கள், இன்று என

புத்திரன் இரக்கமுள்ளவனென்றும், அவன் அசாக்கிர தையினால் கொன்றதல்லவென்றும், பழுவிலேயாற் பசுங்கன்று மடிந்ததென்றும், அதனால் அதற்குத் தக்க பிராயச்சித்தஞ் செய்விக்கவேண்டுமென்றும், சாதியை மாத்திரம் வரவழைத்துக்கொண்டு நடுக்கொள்ளைக்காரன் நியாயந்தீர்த்தானென்பதுபோற் சொல்லி நின்றீர்கள். ஓகோ! அமைச்சர்களே! நீங்கள் அந்நாளிலிருந்த அமைச்சர்களல்ல; இந்நாளில் என்னைக்கெடுக்க நினைத்துக்கொண்டு எங்கேயிருந்து வந்தவர்களோ வென்று எண்ணுகிறேன். ஐயோ! எனக்கு இப்படிப்பட்ட அநியாயத்தைக் கற்பித்தோ இம்மை மறுமையிலும் பங்கீனை வருவிப்பீர்கள்! என்றும் மீளாத சிவகதியை யடையத்தக்க உறுதிவார்த்தைகளைப் பேசிய நீங்கள், இன்று என்றும் மீளாத அவகதியை யடையத்தக்க இழிவுள்ள வார்த்தைகளைப் பேச எங்கே கற்றுக்கொண்டீர்களோ! ஆ! ஆ!! இந்த ஓரவஞ்சனையை யுற்று நினைக்குந்தோறும் நெஞ்சந் திடுக்கிடுகின்றதே! உங்கள் சொற்படி இந்த காரியத்தில் உடன்பட்டேனானால் தருமமும் தவறும் சலிப்படையுமே! இக்காலத்தில் எனக்கு மேற்பட்டவர்களில்லையென்று வழக்கழிவு செய்து வருந்தித்துப் பேசுவோரானால், காலம்போகும், வார்த்தை நிற்குமே! மநுநூலில் சொல்லிய நீதியின்படி நடத்துகின்றபடியால், மநுச்சோழன் மநுச்சோழனென்று நெடுந்தூரம் நீண்ட பெயரைச் சுமந்த நான், இத்தருணம் சம்மதித்தேனானால் எழுத்தறியாதவன் ஏட்டைச் சுமந்ததுபோலவும், கண்ணில்லாதவன் கண்ணாடியைச் சுமந்ததுபோலவும், வாசனையறியாதவன் மலரைச் சுமந்ததுபோலவும் வீணாகவே இந்தப் பெயரைக்கொண்டானென்று ஏழுலகத்தாரும் இகழ்ந்து பேசுவார்களே! இன்றைக்கு என் புத்திரன் செய்த இந்தக் கொடுங்கொலையாகிய பாதகத்துக்குப் பரிகாரஞ்செய்து, இலேசாகவிட்டு, நாளை மற்றொருவன் இதைப் பார்க்கினும் சிறிய கொலையொன்று செய்யக்கண்டு, அவனைக் கொலை செய்விப்பேனானால், 'தருமமறியாத இவ்வரசன் தனக்கொன்று பிற

ர்க்கொன்று செய்கிறான்' என்று பார்த்தவர்களெல்லாம் பழித்துப் பேசுவார்களே; அல்லது "தன்வீட்டு விளக்கென்று முத்தமிட்டால் சுடாது விடாது" என்பது போல என் புத்திரன் செய்த கொலையென்று புத்திர பாசத்தால் அடக்கிக் கொண்டேனானால், அப்பாற்றி வரும் பழிபாவங்கள் என்னை யடையாமலிருக்குமோ? ஆகலால் இப்பசுவானது அருமையான இளங்கன்றையிழந்து வருந்துகின்றதைத் தவிர்க்க வழியில்லாதவனாகிய நானும், இந்தப் பசுவைப்போல நெடுநாளாக வருந்தி அருமையாகப் பெற்ற என் புத்திரனைப் பழிக்குப் பழியாகக்கொன்று வருந்துதல்கொள்வதே தகுதி" என்று சொல்லினான்.

அதுகேட்டு மனங்கலங்கிய மந்திரிகளுக்குள் ஒரு மந்திரியானவர் அரசனை வணங்கித் "தருமநெறி தவறாத தலைவனே! சாவதானமாகத் தயவுசெய்து என் வார்த்தையைக் கேட்டருளவேண்டும். ஆன்மாக்களுக்கு அறிவின் உயர்வு தாழ்வுபற்றியே புண்ணிய பாவங்களும் ஏறிக் குறைந்திருக்கும் என்னுஞ் சுருதி வாக்கியத்தின்படி தர்மார்த்த காம மோக்ஷங்களைப் பெறுதற்கு யோக்கியமான அறிவுள்ள மனிதப்பிறவி யெடுத்த சிலர்களுக்குள் "ஆனை மதப்பட்டு அடவியழித்தது" என்னும் நியாயம்போல மத்ததினால் காமக்குரோதாதிகள் காரணமாக ஒருவரை யொருவர் கொலை செய்தாரானால் அக்கொலைக்கு ஈடாகக் கொன்றவரைக் கொலை செய்விக்கக் கடவரென்றும், அப்படியன்றிக் "காக்கை யேறப் பனம்பழம் விழுந்தது" என்னும் நியாயம்போல் வலிமை பகைமை முதலானவை யில்லாமல் விதிவசத்தாலொருவர் இறந்ததற்கு வியாஜமாக முன்னிட்டு அவர்களை அவ்வாறு இனி முன்னிடவொட்டாமலிருக்கத் தண்டித்து முன்னிட்டதினால் வந்த பாபத்துக்குப் பரிகாரஞ் செய்விக்கக்கடவ ரென்றும், அப்படியன்றி அமுத மூட்டுகின்றபோது அதுவேவிஷமாகிக் கொன்றதெனும் நியாயம்போல் நல்ல வழியில் நிறுத்தும்

பொருட்டு அச்சுறுத்தித் தண்டிக்கும்போது அபாயம் நேரிட்டிறந்ததற்கு வேறு காரணமாயிருந்த தந்தை குரு அதிகாரி முதலானோர்களை அனசன முதலான அரிய விரதங்கள் தவங்களைச் செய்விக்கக்கடவரென்றார், மிருகம் பட்சி முதலான மற்ற உயிர்களுக்கு மனிதர்களால் கொலை நேரிட்டால் அந்தந்தவுயிர்களின் தரத்துக்கும் அவரவர் குணங்களுக்கும் செய்கைகளுக்கும் காரணங்களுக்கும் தக்கபடி யறிந்து பிராயச்சித்தஞ் செய்விக்கக் கடவரென்றும் பொதுவாக அற நூல்களில் விதித்திருக்கப்பட்ட விதியை இன்று கன்றின் கொலைபற்றி நீர் செய்விக்க எண்ணிய அபூர்வமான விதி விலக்குகின்றதே; இது தகுதியைக் கடக்கின்ற குற்றமென்று சொல்வதற்கு இடமுண்டுபண்ணுமே" என்றார். அதுகேட்ட அரசன் "மந்திரியே! நீர் பயனைத் தரும விருக்ஷத்திலுள்ள பழத்தைப்பாராது பிஞ்சைப் பிடித்ததுபோல பிடித்தீர். நன்றாய் நினைத்து உமது வார்த்தை! அறிவின் உயர்வு தாழ்வுகளைப்பற்றிய புண்ணிய பாவங்கள் ஏறிக்குறையுமென்று பூர்வபாகத்திற் சொல்லிய சுருதி, உத்தரபாகத்திற் பரமேசுவரன் ஆன்மாக்களேதோறும் விகற்பமில்லாமல் நிறைந்திருக்கிறபடியால் மாயையின் காரியமாகி, வேறுபட்ட அறிவை நோக்காமல் அப்பரமேசுவரனை நோக்கி, எல்லாவுயிர்களையும் சமமாக வெண்ணி நடத்தவேண்டும் என்ற உத்தரபாகத்தின்படிப் பிறப்பு, குணம், சாதி, தொழில் முதலான விகற்பங்களை நாடாது, உயிர்க் கொலையினிடத்துச் சமானமாகத் தண்டிப்பதே தகுதி; என் புத்திரன் தேரிலேறிக்கொண்டு செல்வச் செருக்கினால் மதிமறந்தே இப்பசுவின் கன்றைக்கொன்றான்; ஆதலால் இவன் "காக்கையேறிப் பனம்பழம் விழுந்தது" போல வியாஜமானவனுமல்லன்; அமுதமூட்ட விஷமானதுபோல நன்மை செய்விக்கப்போய்க் கொலைக்குக் காரணமானவனுமல்லன்; "ஆனை மதப்பட்டு அடவியழிந்தது" என்று நீர் சொல்லிய நியாயத்துக்குச் சரியாக விருக்கின்றான். ஆதலால் இவனைக் கொல்வதே முடிவு" என்று சொன்னார்.

அதுகேட்டு மற்றொரு மந்திரியானவர் அரசனைத்
தொழுது "மகாராஜனே! சுருதியில் எல்லா வுயிர்களை
யும் உயர்வு தாழ்வு நோக்காது சமமாக நோக்கவேண்டு
மென்று உத்தரபாகத்தில் விதித்திருக்கின்றது அந்தண
ரொழுக்கத்துக்கன்றி அரசரொழுக்கத்துக்குப் பொருந்
தாதே; அது பொருந்துமானால் பிராமணர் முதலான
குலாசாரமும், பிரமசாரி முதலான ஆச்சிரம தருமமும்,
பெரியோர் சிறியோர் நல்லவர் தீயவர் என்கிற கிரமப்
பாடுகளும் வேறுபட்டு, உலகநிலை தவறி, அரசாட்சி
மழுங்கிவிடுமே. இது ஒழுக்கத்தைக் கடக்கின்ற குற்ற
மென்று சொல்லச்சிறந்த இடங்கொடுக்குமே; ஆதலால்
பூர்வபாகத்தில் விதித்த விதிப்படி அறநூல்களிற் குறி
த்த நியாயங்களைக்கொண்டு தீர்ப்பிடுவதே நெறியாகும்"
என்று சொன்னார். அதுகேட்டு மநுச்சோழர் நகை
த்து "அமைச்சரே, நீர் வழிக்குத் துணையாக வருவான்
போல் வந்து நடுக்காட்டிற் பயங்காட்டிப் பணம் பறிக்
கின்றவன்போலப் பயம் காட்டுகின்றீர். பரமேசுவரன்
அவ்வவ் வுயிர்களிடத்திலும் வேறுபடாமல் விளங்கு
கின்றபடியால் எவ்வுயிர்களையும் பொதுவாக நோக்க
வேண்டுமென்கிற உத்தரபாகத்தின் விதியை நான்
அநுசரித்துக்கொண்டது உயிர்க்கொலையாகிய பாவ
நிவர்த்திக்கு மாத்திரமே யல்லது மற்றொன்றிற்கு
மல்ல. இக்கருத்தை யறிந்து கொள்ளாமல் "கற்றறி
யாதவன் சொன்னதே கொள்வான்" என்பது போலக்
கொண்டு ஒழுக்கங்கடந்த குற்றம் வருமென்று கூறினீர்.

ஆனால், மற்றவையெல்லாம் நிற்க; கொலைப்பாதக
நிவர்த்திக்கு மாத்திரம் எவ்வுயிர்களையுஞ் சமமாகக்
கொள்ளவேண்டு மென்பது எவ்வகையா லென்பீரேல்,
உயிர்க ளெல்லாஞ் சிற்சத்தியி னுருவ மாகலானும்,
எல்லா வுயிர்களுக்கும் இறைவனே தநுகரணங்களைக்
கொடுத்தலானும், அவனது சிற்சத்தியாகிய வுயிர்களை
அவன் கொடுத்தருளிய உடம்பினின்றும் நீக்குதல்
நினைக்கப்படாத அபராதமாகலானும், எந்தெந்த உயிர

களும் இயல்பினாலல்லாமல் இம்சையினால் உடம்பை விட்டுப் பிரியும்படி நேரிட்டால் அந்தந்த வுயிர்களுக்கும் அவ்வவ்வுடம்பை விட்டு நீங்கும்போ துண்டாகும் வருத்தம் பெரிதாக விருக்குமாகலானும், அன்றியும் கொலை செய்யுமிடத்துக் கரும்பையும் எள்ளையும் ஆலையிலுஞ் செக்கிலும் வைத்தாட்டும்போது நெருக்கிலகப்பட்டு அரைப்பட்டு நசுக்குண்டு சின்னபின்னப்பட்ட அக்கரும்பிலும் எள்ளிலுமிருந்த ரசமும் நெய்யும் எப்படிக் கலங்கிவருமோ அப்படியே உடல் நசுக்குண்டு அரைப்பட்டுச் சின்னமாக அதிலிருந்தும் நடுநடுங்கி அறிவு கெட்டுத் திகைப்படைந்து கலங்கி வருவது எவ்வுயிர்களுக்கும் பொதுவாகலானும், தமக்குக் கொலை நேரிடுவதை அறிந்தபோது உடம்பு நடுங்கியும் பதைத்தும் வியர்த்தும் கடதடத்தூந் தள்ளாடியும் கால்சோர்ந்தும் கண்கலங்கியும் இருளடைந்தும் காதுகள் கும்மென்று அடைபட்டும் நாசி துவண்டும் வாய்நீருலர்ந்தும் நாக்குழறியும் வயிறு பகீரென்று திகிலடைந்தும் மனந்திகைத்தும் பறையடித்தாற்போற் படபடவென்றடித்துத் துடித்துத் துக்கமுறு சோர்வுங்கொண்டு மயங்கவும், பாம்மரச சுற்றி லகப்பட்ட காகத்தைப்போலவும், நீர்ச்சுழியி லகப்பட்ட வண்டுபோலவும், சுழல்காற்றி லகப்பட்ட துரும்புபோலவும் உயிர் சுழன்று சுழன்று அலையவும் உண்டாகின்ற பயங்கரம் எவ்வுயிர்களுக்கும் இயல்பாகலானும், இறந்தவுடன் அவ்வுயிர்கள் இறப்பினாற்பட்ட இம்சையுமன்றியுடனே பிறப்பினாலும் வருந்தப்படைந்து துக்கப்பட வேண்டுமாகலானும் நாம் வேண்டி ஒருயிரைப் பிறப்பிப்பதற்குச் சுதந்தர மில்லாதபடியால் நாம் வேண்டி ஒருயிரையிறப்பிப்பதற்கும் சுதந்தரமில்லை; இறப்பிப்பதற்கும் பிறப்பிப்பதற்கும் இறைவனே சுதந்தரமுள்ளவனென்றெண்ணாமல் ஆகாமியத்தினாற் கொலை செய்வதனால் மீளாநரகம் நேருமென் றறிந்துகொள்வீர். ஆதலால் எவ்வுயிர்களிடத்தும் கொலைப்பாதகத்தைச் சமமாகக் கொள்ளவேண்டும். இந்த நியாயத்தின்படி என் புதல

வனைப் பழிக்குப் பழியாகக் கொன்றுவிடுவதே முடிவு" என்று சொன்னார்.

அதுகேட்டு, வேறொரு மந்திரியானவர் மநுச்சோழரை வணங்கி "அரசனே! உமது பெயரினால் விளங்கும் மநுநூலிற் குடுமியையும், முகரோமத்தையும் க்ஷவரஞ்செய்து, தான் கொன்ற பசுத்தோலைப் போர்த்துப் பசுமந்தையினிடத்தில் வாசஞ்செய்து கோசலத்தினால் ஸ்நானம் பண்ணி யிந்திரியங்களை யடக்கி யிருத்தல், கஞ்சிகுடித்தல், அவிசுபண்ணியுண்டல், பட்டினியிருத்தல், பசுமந்தையினுடன்போதல், பசுக்களுக்கு உபசாரஞ்செய்தல், பசுதானஞ் செய்தல் முதலான செய்கைகளைப் பசுக்கொலை செய்தோர்க்குப் பிராயச்சித்தமாகச் செய்விக்கவேண்டுமென்று விதித்திருக்கின்றதே; அதற்கு மாறாகப் புதல்வனைக் கொலைசெய்வீரானால் விதிமாறாட்டமென்னுங் குற்றம் வருவதாகத் தோன்றுகின்றதே" என்று சொன்னார்.

அதுகேட்ட மநுச்சக்கரவர்த்தியானவர், "மந்திரி! நீர் சொன்னது பாலவேண்டி யழுகின்ற குழந்தைக்குப் பழத்தை எதிர் வைத்துப் பராக்குக் காட்டுவது போலிருக்கின்றது. விதிமாறாட்டமென்னுங் குற்றம் வருவதாகத் தோன்றுகின்றதென்று சொன்னீர். அந்த மநுநூல் அநித்தியமாகிய தேகத்தில் அபிமானமும், அசுத்தமாகிய பிரபஞ்சபோகத்தில் ஆசையும் வைத்த காமிகளுக்கே அவ்விதி கூறியதல்லது நித்தியமாகிய சிவத்தில் அபிமானமும், சுத்தமாகிய சிவபோகத்திலாசையும் வைத்த என்பிதா மூதாதை முதலானவர்களுக்குக் கூறியதல்ல. உயிர்க்கொலை நேரிட்டால் உயிர் விடக் கடவரென்றே குறிப்பினாற் கூறியிருக்கின்றது. என்பிதா மூதாதைக்கு எவ்விதியோ அவ்விதியே யெனக்கும் என் புத்திரனுக்கும் வேண்டத்தக்கது. ஆதலால் விதி மாறாட்டமாகாது. இந்த நியாயத்தால் என் புத்திரனை யிழந்துவிடுவதே முடிவு" என்று சொன்னார்.

அதுகேட்ட மற்றொரு மந்திரியானவர் மகாராஜனை வணங்கி "உலகந் தோன்றியது முதல் இது பரியந்தம் தெய்வ கடாட்சத்தினாலும் வல்லமையினாலும் நீதியுடன் உலகாண்ட அரசர்கள் தாங்கள் ஆளுங்காலங்களிற் பசு முதலான மிருகவர்க்கங்களுள் ஒவ்வொன்றை அகங்காரத்தால் அடித்துக்கொன்ற அநியாயமானவர்களையும் பிராயச்சித்தஞ் செய்வித்தார்களே யல்லது கொலை செய்வித்தவர்க ளுண்டென்று கேட்டதில்லை. அப்படியிருக்க உமது புத்திரன் இப்பசுவின் கன்றைக் கொல்லவேண்டுமென்று கருதிக் கொண்டு கொன்றவனல்லனே. நீரெப்படி யவனைக் கொலைசெய்யும்படி தீர்ப்பிடலாம்? அவ்வாறு தீர்ப்பிட்டால் முன்னோர் செய்கைக்கு மாறானதென்னுங் குற்ற முண்டாகுமே" என்றார். அதுகேட்டு மநுசோழரானவர் "மந்திரி! நீர் மரபறியாதவன் மனம்பேச வந்ததுபோற் பேசவந்தீர். முன்னோர் செய்கைக்கு மாறானதென்னுங் குற்றம் வருமேயென்றீர். ஆனால் நான் சொல்வதை நன்றாகக் கேளும். பூர்வம் என் முன்னோர்கள் ஆளுங்காலங்களில் இப்படிப்பட்ட கொலை நேர்ந்ததேயில்லை. ஏகதேசங்களில் ஒவ்வொரு கொலைப்பாதகம் நேரிட்டபோது தம்முயிரையுங் கொடுத்துப் பழிக்கு ஈடுகாட்டியிருக்கின்றார்கள். அவர்கள் நிற்க, மற்ற அரசர்களோ வென்றால் தாங்கள் ஆளுங்காலங்களில் தேசாசார முதலான கட்டளைகளைப்பற்றி நூதன நூதனமான நியாயங்களையேற்படுத்திக்கொண்டு அவைகளின்படி நடத்தினார்கள். அவ்வரசர்கள் என்னோடு சேர்க்கப்பட்டவர்களல்லர். ஆதலால், என் தீர்ப்பின்படி நடத்துவதே துணிவு" என்றார். அதுகேட்டு மற்றமந்திரிகளெல்லாம் சேர்ந்து வணங்கி நின்று, "மஹாராஜனே! கூறியதே கூறுகின்றீர்களென்று கோபஞ்செய்யாமல் யாங்கள் சொல்லும் வார்த்தையைக் கேட்டருள்வீராக. இந்தப்பசுவோ ஐயறிவுள்ள மிருகவர்க்கத்துள் ஒன்று, இது பெற்ற கன்றோ பால் கொடுத்தற்குரிய பசுவாகத்தக்க தன்று. ஏருழுதற்குரிய எருதாகத்தக்க சேங்கன்று. உமது புத்திர

னே ஆறறிவுள்ள ஆண்மக்களிற் சிறந்த நல்லறிவுடையவன். அவனே அக்கன்றைக் கொல்லவேண்டுமென்று கொன்றவனல்லன். இக்கொலையோ கன்றினுடைய ஊழ்வினையென்று உலகமெல்லாஞ் சொல்லும். ஆதலால், இதற்குத் தக்க பிராயச்சித்தஞ் செய்விப்பதே முறை" என்று சொன்னார்கள். அதுகேட்ட அரசன், "மந்திரிகளே, நீங்கள் உண்மையைக் கண்டறிந்து சொல்வதற்குச் சக்தியற்றவர்களைப்போல இலேசாகச் சொல்லுகின்றீர்கள். நல்லது நான் சொல்லுகின்றதைக் கேளுங்கள். இப்பசுவோ ஐயறிவுள்ள மிருகவர்க்கத்தி லொன்றென்று சொன்னது நன்றாயிருக்கின்றது. உங்கள் நியாயம் உயர்வு தாழ்வுகளை உயிர்களின் அறிவினிடத்துவைத்துத் தாழ்ந்த அறிவுள்ள மிருகங்களைக் கொன்றால் பிராயச்சித்தமென்றும், உயர்ந்த அறிவுள்ள மனிதர்களைக் கொன்றால் கொலைசெய்வதென்றும் சொல்லுகின்ற உங்கள் வார்த்தையின்படியே இப்பசு மனிதரினும்பார்க்கிலும் உயர்ந்த அறிவுள்ளதாகவிருக்கின்றது. எவ்வாறெனில், எந்த உலகத்தில் எந்தக்காலத்தில் எந்தப்பசு இந்தப் பசுவைப்போலக் கன்றிறந்ததைக் குறித்து ஆற்றப்படாத துக்கத்தோடும் அதிகாரிகளாலும், பகைவராலும், அயலாராலும், மற்றுயிர்களாலும் ஒருவர்க்குக் குறை நேரிட்டால் அக்குறையை அரசன், தனக்குத் தெரிவிப்பதற்கு அரண்மனைவாயிலில் ஆராய்ச்சிமணி கட்டுவித்திருக்கிறானென்று சாதாரண மனிதர்களாலும் அறியப்படாத இந்தக் காரியத்தை யறிந்து வந்து அந்த மணியைக் கொம்பினாலடித்துச் சத்தமெழுப்பிக் கத்திக் கண்ணீர் வடித்துக்கொண்டு நின்றது? இதனையெப்போதாவது கேட்டிருக்கின்றீர்களோ? இல்லையே. இந்தப் பசுமாத்திரம் அப்படியறிந்துசெய்ததையின்றுபார்த்து நின்றீர்கள். ஆதலால் இது முன் தவக்குறையால் பசுவுடம்பெடுத்ததாயினும் மனிதப் பிறப்பில் உயர்குலத்தில்மேலான அறிவோடு பிறந்திருக்கிறதாகவே கொள்ள வேண்டும். அன்றியும், பசு எல்லாப் பிறப்பிலும் உயர்வுள்ளதென்றும், அதன் கொம்பின் அடியிலே பிரம

விஷ்ணுக்கள் இருக்கின்றார்களென்றும், காவிரி முதலான புண்ணிய தீர்த்தங்கள் அந்தக் கொம்பி னுனியில் இருக்கின்றனவென்றும், சிவபெருமான் சிரசிலும், சிவசத்தி நெற்றியிலும இருக்கின்றார்களென்றும; சுப்பிரமணியககடவுள நாசியிலும், அசுவனிதேவர் காதுகளிலும, சநதிரசூரியர் கண்களிலும், வருணன் நாவிலும், சரஸ்வதி குரலிலும், கநதருவர் மார்பிலும், இந்திரன் கழுததிலும, உருததிரர் முதுகிலும, சத்தமாதர்கள் குறியிலும, இலககுமி குததிலும, கங்கை மூத்திரத்திலும், பூமிதேவி வயிற்றிலும, யமுனை சாணததிலும, திருபபாற்கடல் முலையிலும, யாகாக்கினி வயிறு முகம் இதயம என்னும் உறுப்புகளிலும், அருந்ததி முதலான கறபுளளவர்கள உடம்பிலும இருபபார்களென்று சொலலியிருககின்றதே. அன்றியும, பரமசிவன் திருமுடிககு அபிஷேகஞ்செய்ய யோககியமான பால் முதலான திரவியஙகளைக கொடுககின்றதே; அன்றியும, திருவெணணீறறிறகு காரணமான திரவியம பிறபபதறகும இடமாகவு மிருககின்றதே. அன்றியும நான்கு வேதமும கால்களாகவும, கருமமும ஞானமும் கண்களாகவும, ஆகமஙகளும சாததிரஙகளும கொம்புகளாகவும, தருமமே உடலாகவும, தவமே நடையாகவுங்கொண்டு பரமேசுரனுககு வாகனமாக விளங்கிய தருமவிடபததுககு இனமாகவும் இருக்கின்றதே; இபபடிபபட்ட மேன்மையுளள பசுவை ஐயறிவுடைய மிருகவர்ககததுள ஒன்றென்று சொல்லத் தகுமோ; இதன் கன்றோ பால் கொடுததற்குரிய பசுவாவதில்லை, எருமுதறகுரிய எருதாகததகக சேஙகன்று என்று சொன்னீர்கள். தேவாகளெல்லாம் பிறபபதற்குததவஞ் செய்கின்ற மகததுவமுளள இநதத் திருவாரூரிலே பிறந்த எலலா உயிர்களுமசிவகணங்களெனகிற சித்தாந்தபபடி இநத க்ஷேததிரததிலே பிறநத இககன்றைச் சிவகணமென்று கொளவதை விடடு, சேஙகன்றென்று சொல்லல் தகுமோ? புததிரனே ஆறறிவுளள ஆண்மக்களிற் சிறந்த நலலறிவுளளவ னென்றீர்கள். சிவதரி

சனஞ் செய்யத் தேரூர்ந்துபோய்ச் செல்வ மறைப்பி னாற் கண்மறைந்து கன்றைக் கொன்றவன் நல்லறிவுள ளவனென்று சொல்லப்படுவனோ? கன்றிறந்ததை ஊழ் வினையென்று உலகஞ்சொல்லு மென்றீர்கள்; பிராரத் துவ வாதிகளே யல்லாமல் காமக்குரோதாதிகளாற் பாவங்களைச் செய்வதற்குச் சீவனே ஆகாமிய கர்த்தா வென்று கொள்கிற உத்தம மார்க்கத்தை யுடையோர் கள் ஊழ்வினையென்று சொல்வரோ? இதற்குத் தக்க பிராயச்சித்தஞ் செய்விப்பதே முறையென்றீர்கள்; மலையை யெடுத்துண்டு வயிறு நோகின்றவனுக்குச் சுக் கிடித்துக் கொடுக்கின் அது சொஸ்தப்படுமோ? அது போலக் கொலைப்பாதகஞ் செய்தோர்க்குப் பிராயச்சித் தஞ்செய்யின் அப்பாவம நிவாரணமாமோ? அவ்வாறு செய்வேனானால் மீளா நரகத்தில் என் புத்திரனை விழுத் துவதுமன்றி, யானும் வீழ்ந்து வருந்துவேன்; இவ்வுல கத்திலும என்றும் மீளாத பழிக்கு ஆளாகச் சமை வேன்; அன்றியும எண்ணிறந்த பெருமைபெற்ற இரவி குலத்திற்கும என்னை யடுத்திருக்கின்ற வுயிர்களுக்கும் ஓரிழுக்கு வார்த்தையு முண்டாக்கினவனாவேன். ஆத லால் இனி என சொல்லுக் கிரண்டில்லை; இந்தப் பசு வின்கன்றைக் கொன்றபழிக்கு ஈடாக என் புத்திரனைக் கொலைசெய்வதே நிச்சயமாகிய தீர்ப்பு"என்று சொல்லி விட்டு, மந்திரியைப் பார்த்து, "மந்திரி! என் புத்திரனை யழைத்துப்போய் அந்தக் கன்று இறந்து கிடக்கின்ற வீதியிற் கிடத்தி, நீ தேரி லேறிக்கொண்டு அவனுடம் பின்மேல்தேர்ச்சக்கர மேறும்படிசெய்து கொலைசெய்து வருவாய்" என்று கட்டளையிட்டார். அப்போது மற்ற மந்திரிகளெல்லாம் கை நெரித்துக்கொண்டு கண்களிலே நீரரும்ப மனங்கலங்கிப் பிரமைகொண்டு நின்றார்கள்.

கலாவல்லப னென்கிற மந்திரியானவன் கடுந்தவம் புரிந்து பெற்ற கவுத்துவ மணியைக் கடலி லெறிந்து விட்டுவா வென்றும், பலநாள வருந்தி வளர்த்த பஞ்ச வாணக் கிளியைப் பருந்துக் கிரையிட்டுவாவென்றும்,

செய்தற்கரிய தவஞ்செய்து பெற்ற தேவாமுதத்தைச் சேற்றிற் கழித்துவா வென்றும் சொல்லக் கேட்டவன் போல் திடுக்கிட்டு உணர்வழிந்தும், திகைப்பூண்டு மிதித்தவன்போல் மயங்கி நின்றும் சற்று உணர்வுதோன்ற, அது விஷயத்தில் மனமில்லாதவனா யிருந்தும் அரசன் ஆணையைத் தடுப்பதற்கு அஞ்சி வணங்கி விடைபெற்றுக்கொண்டு, அவ்விடம்விட்டுப் புறப்பட்டுத் தளர்ந்த நடையோடு முகங்கருகி, நெடுமூச்சு விட்டுக்கொண்டு "சிவசிவா! சம்போ! சம்போ! இந்தப்பாதகஞ் செய்யத்தானோ நான் மந்திரியாக ஏற்பட்டேன்! கொலையென்று சொல்லுகின்றோர்களைப் பார்த்தாலும் பயங்கொள்ளுகின்ற எனக்குத்தானோ இப்படிப்பட்ட விதி வரவேண்டும்! இந்தக் காரியத்தைச் செய்யாது விடுவோமென்றால் அரசன் கட்டளையைக் கடந்தானென்னுங் குற்றம் நேரிடுமே யென்றும், அதைச் செய்வோமென்றால் நமது உயிர்போற் சிறந்த வீதிவிடங்கன் விஷயத்தில் எப்படிக் கொலைசெய்யத் துணிவு உண்டாகுமென்றும், எண்ணியெண்ணி என்மனம் இருதலைக் கொள்ளிக்குள் அகப்பட்ட எறும்புபோல் திகைக்கின்றதே! இதற்கு என்னசெய்வேன், என்னசெய்வேன்" என்று வருந்தி வருந்தி யொருகால் முன் வைப்பதும், மற்றொருகால் பின் வைப்பதுமாகி ஊசலாடுகின்றவனைப்போல் அலைந்தும், "வேந்தன் விஷமுண்ணெனக் கட்டளையிடினும் உண்ணவேண்டிய உரிமை நமக்கிருக்கிறபடியால் போய்த்தொலைப்போ மென்று சற்றே நடந்து, எண்ணுதற்கும் யோக்கியமல்லாத இப்பாதகத்தை யெப்படிச் செய்வோம்" என்று சற்றே நின்று நடைத்தூக்கங் கொண்டவன்போல் தெளிந்தும், மயங்கியும், பித்தம் பிடித்தவன்போல் பிதற்றியும் கண்ணீர் சொரிந்து கலங்கினவனாகிப் பின்புதெளிந்து, "அரசன் நமக்குத் தந்தையாதலால் வீதிவிடங்கன் செய்த குற்றத்தை நாமேற்றுக்கொண்டு நம்முயிரைக் கொடுத்து விடுவோம்" என்று துணிவுகொண்டு, அக்கன்று இறந்து கிடக்கிற வீதியினிடத்து அணைகடந்த வெள்ளம்

போல அதிவேகமாக வந்துநின்று, தன்னரையிலிருந்த
உடைவாளை யுறையிலிருந்துருவி யெடுத்துக்கொண்டு,
தனது கழுத்தில்வைத்து, ஊட்டியை யரிந்துகொண்டு
உயிரிழந்து விழுந்தான். அதுகண்டு சில ஒற்றர்கள் அதி
சீக்கிரமாய்ப்போய்மநுச்சோழரிடத்தில் "ஆண்டவரே!
தேவரீர்க்குக் கண்போல் விளங்கிய கலாவல்லபனென்
னும் மந்திரியானவர் சேங்கன் றிறந்துகிடக்கின்ற தெரு
விற்போய் அரையிலிருந்த உடைவாளைக்கொண்டு தமது
கழுத்தை யரிந்துகொண்டிறந்துவிட்டார்" என்று விண்
ணப்பஞ் செய்தார்கள். அதுகேட்ட அரசன் அளிந்த
புண்ணில் அம்பு பட்டதுபோல் துடிதுடித்து, மிகவும்
மனங்கலங்கி "ஓகோ இதென்ன பாவம்! இதென்ன பா
வம்! ஐயோ! கலாவல்லபனென்கிற மந்திரியானவன்
நானிட்ட வேலைச் செய்வதற்குச் சம்மதித்தவன்
போல் சென்றது, நம் மரசனுக்குக் கன்றைப்பற்றி
வந்த பழிமாத்திரம் போதாது, நாமும் பழி சுமத்து
வோமென நினைத்தானோ! எனக்கு நேரிட்ட இட
ரையறிந்தும் எரியுங் கொள்ளியை யேறத்தள்ளுவது
போலவும், நீண்டெரியும் நெருப்பில் நெய்விடுவதுபோ
லவும், அவ்விடருக்குமே லிடருண்டாகும்படி செய்
தானே! கப்பல் உடைந்து கலங்கும்போது தெப்பமும்
உடைந்ததுபோல், கன்றின் பழிக்குக் கலங்கும்போது
மந்திரிபழியும் விளைந்துகொண்டதே! எனக்குவந்த
துன்பமெல்லாந் தனக்கு வந்ததாக வெண்ணி, என்னை
இரவும்பகலும் காத்திருந்த மதியுள்ள மந்திரியை யினி
எக்காலத்திற் காண்பேன்! இதைக் கேட்டவர்களெல்
லாம் இதென்ன கொடுமையோ! கொள்ளை கொண்ட
வனைவிட்டு குறுக்கேவந்தவன்மேற் குற்றம் நாட்டியது
போலவும், கொண்ட மனையாளிருக்கக் கூலிவாங்க வந்த
வளைத் தாலிவாங்கச் சொன்னதுபோலவும், பசுங்கன்
றைக் கொன்ற தன் புதல்வனிருக்க, அவனைவிட்டு அப
பழியை அமைச்சன்மேல் வைத்து அவனுயிரை வாங்
கச்சொன்ன இவ்வரசன் அநியாயக்காரனென்று இகழ்
ச்சி செய்வார்களே! அறிவில்லாதவன் செய்த காரியம்

பயன்படாததுமாத்திரமோ! பழியும்பாவமுங் கொடுக்கு மென்ற பெரியோர் வார்த்தைக்கு இலக்காயினேன்! ஐயோ! நான் என்ன காரியஞ் செய்தேன்! திருவாரூர்ப் பூங்கோயிலினிடத்தெழுந்தருளிய தெய்வமே! அந்தக வாசளுக்கு அருள்செய்கின்ற ஆண்டவனே! உன்னை நம்பியிருக்கின்ற அடியேனை இப்படியுஞ் சோதனை செய்யலாமோ! உன் திருவடிகளுக்கு ஆளாகி யிருக்கின்ற அடியேனை இப்படிப்பட்ட பழிக்கும் ஆளாக்கலாமோ!" என்று பலவிதமாகப் பரிதவித்துக்கொண்டு பின்னே துக்கந் தருவதான காரியங்களை முன்னே அறிந்து அந் காரியத்தைச் செய்யாது விடவேண்டும்; ஆலோசித்தறியாது செய்துவிட்டால் அதுபற்றித் துயரப்படாமல் மேல் செய்யத்தக்க காரியங்களை ஆலசியப்படுத்தாமல் செய்யவேண்டுமாதலால், வருவது தெரியாது மந்திரியை யனுப்பி நாம் துக்கப்படுவதிற் பயனென்ன? இனி நாமே போய்ப் புத்திரனைத் தேர்க்காலி லூர்ந்து, மந்திரி பழிக்கு நம்முயிரைக் கொடுத்துவிடுவோம்" என றெண்ணி, அரண்மனைக்குப் புறத்தில் வந்து, தமது புத்திரனை யழைத்து வரும்படி காவற்காரர்களுக்குக் கட்டளையிட்டார்.

அவர்கள் கண்ணீர்வடிந்த முகத்துடன் "ஐயோ! மனுநீதி தவறாத மன்னனுக்கும் இப்படிப்பட்ட ஆபத்து நேரிடலாமா! நமது இளவரசனாகிய வீதிவிடங்கனிடத்திற்சென்று, "ஐயா! உம்மை யரசன் அழைத்து வரச்சொன்னார்" என்று எவ்வாறு சொல்வோம்! என்ன செய்வோம்" என்று துயர்கொண்டு வீதிவிடங்கனிருக்கும் அரண்மனைக்குச் சென்றார்கள். அதற்கு முன்னதாகவே, பெரியோர்களிடத்துப் பிராயச்சித்தவிதியைக் கேட்கப்போன வீதிவிடங்கன், தமது பிதாவினிடத்தில் பசுவானது வந்து முறையிட்ட சமாசாரத்தை ஒற்றர்களாலே கேள்விப்பட்டு, 'இனி நமக்கென்ன பிராயச்சித்த மிருக்கின்றது! நமது பிதாவானவர் செய்கிற தீர்ப்பின்படி நடந்துகொள்ளுவோம்" என்று தேகமெலி

ந்து, மேனி வேறுபட்டு, மனந்தளர்ந்து, முகஞ்சோர்ந்து தனது அரண்மனையினிடத்து வந்திருந்தான். அப்போது அரசன் அனுப்பிய காவற்காரர்கள், அவ்வீதிவிடங்கனைக் கண்டு, கைகுவித்து எதிர் நின்றார்கள். அவர்களைப் பார்த்து "நீங்கள் என்னகாரியமாக என்னிடத்தில் வந்தீர்கள்?" என்றுகேட்க, அவர்கள் ஒன்றுஞ் சொல்லாது ஊமைகளைப்போல விம்மி விம்மி யழுது கண்ணீர் வடித்துக்கொண்டு நின்றார்கள்.

அதுகண்டு வீதிவிடங்கன், இவர்கள் ஏதோ ஒரு துன்பமான சமாசாரத்தைச் சொல்ல வந்தவர்கள் அதனால் நாவெழாமல் நடுங்குகின்றார்கள் என்று அறிந்து, "ஓ காவற்காரர்களே! வந்த காரியம் இன்னதென்று சொல்லாமல் துக்கப்படுவதில் பயனில்லை; அந்தக் காரியம் எனக்குத்தெரியும், ஆயினும் துயரப்படாமல் சொல்லுங்கள்" என்றான். அதுகேட்டு, "ஐயா! எப்படிச் சொல்வோம்! என்ன செய்வோம்! எங்கே போவோம்! எல்லார் குடியையுங் கெடுக்கவிருந்ததோ தாட்சண்யமில்லாத தலையீற்றுப்பசுவானது ஒன்று வந்து ஆராய்ச்சி மணியை யசைத்து, இனி உலகத்தை ஆள்வாரில்லாமல் அழிந்துபோகும்படி உம்மை யரசன் யழைத்துவரச் செய்வித்தது" என்று சொன்னார்கள். அதுகேட்டு வீதிவிடங்கனைச் சூழ்ந்திருந்த உறவினர், சினேகர் முதலானோரெல்லாம் "இப்படிப்பட்ட அவதி நேரிடத்தானோ தியாகேசர் கோவிலுக்குப் போகத் தொடங்கியது! எள்ளளவும் இப்படி வருமென்று அறியோமே! இதற்கு என்செய்வோம்" என்று அழுதுசோர்ந்தார்கள். அந்தப்பிரகாரமே அரண்மனையிலுள்ள மற்றவர்களும் புலம்பி ஆவலித்தார்கள். இந்த அழுகை யொலியை வீதிவிடங்கன் தாயானவள் கேட்டு, இதென்ன காரணமென்று விசாரித்து, இன்ன காரணமென்று அறிந்து கொழுகொம்பற்ற கொடியைப்போல் கீழே விழுந்து மூர்ச்சையடைந்து, சற்றே யறிவுவரத் தெளிந்து, பாவியாகிய விதி யென்பாக்கியத்தை யழித்ததே, தீமை

யாகியவினைப்பயன் என்செல்வத்தையழித்ததே, வஞ்சமாகிய ஊழ் என் வாழ்வை யழித்ததே, பலநாள் வருந்திப் பெற்ற என் வயிறு பற்றுகின்றதே! பகீரென்று பதைக்கின்றதே! ஐயோ, என்புத்திரன் செய்த குற்றத்திற்கு என்னைக் கொன்றாலாகாதோ" என்று பலவிதமாகச் சொல்லிக் கைநெரித்துக், கண்ணீர்விட்டு, வயிறு பிசைந்து, மாரடித்து, வாயிலறைந்து, மனம்பதைத்து, கோவென்று அழுதழுது புலம்பினள். அப்போது வீதிவிடங்கனென்கிற இராஜபுத்திரன், அழுகின்ற தாய் முதலானவர்களைப் பார்த்து "வீணாக நீங்கள் அழுது புலம்புகின்றதினால் என்ன பிரயோசனம்! பிரமதேவன் முதலான கர்த்தர்களுக்கானாலும் விதியைக் கடக்கக் கூடுமோ! எலும்பு நரம்பு தோல் முதலான அசுத்தங்களாற் கட்டிய இந்தச் சிறுவீட்டை நிலையென்று நம்பப்படுமோ! என்று பிறந்தார்களோ அன்றே யிறந்தார்களென்று நினைக்கவேண்டும். ஆறிலுஞ்சாவு நூறிலுஞ்சாவென்றும், நிலத்தில் முளைத்த பூண்டுகள் நிலத்திலே மடியுமென்றும், சாமானியரான அசேதனர்களும் சொல்லிக்கொள்ளுகின்றார்களே; அறிவுள்ள உங்களுக்குத் தெரியாமற் போனதென்ன? இதுபற்றி யெவ்வளவுந் துயரப்பட வேண்டுவதில்லை" என்று பலவிதமான உறுதி வார்த்தைகள் கூறி, அவ்விடத்திலிருந்து புறப்பட்டு மனதில் நாணமும் நடுக்கமும் உண்டாகத் தந்தையாரிடத்திற்குப்போய்த்தொழுதுவணங்கித்தூரத்திலே நின்றான். அப்படி நின்ற புதல்வனை மநுசக்கரவர்த்தியானவர் நேரே பாராதவராய் வேறொருவன் முகத்தைப் பார்த்து, "இவன் இளங்கன்றை யெவ்வாறு கொன்றானோ, அவ்வாறு கொலைசெய்யப்படுதற்குத் தக்க குற்றவாளியாயினான்" என்றார். அப்பொழுது புத்திரன் பசுங்கன்றைக் கொன்ற பாவியாகிய நான் அப்போதே உயிர்விட்டுப் பழிக்குப்பழி சரிக்கட்டுவேன்; ஆனால், தேவரீர் கட்டளை யெப்படி நடப்பிக்கிறதோ, அப்படியே நடப்போமென்று அக்கட்டளையை எதிர்பார்த்திருந்தேன்" என்று விண்ணப்பம் பண்ணிக்கொண்

டான். உடனே அரசன் கொலைவீரர்களை யழைப்பித்து இந்தக் குற்றவாளியை ஏற்பாட்டின்படி கடுங்காவல்செய்து கன்று இறந்துகிடக்கின்ற வீதியிற்கொண்டுபோய்க்கிடத்துங்களென்று கட்டளையிட்டார். அந்தக் கட்டளைக்கு அஞ்சி அவ்வீரர்கள் உருவிய கத்தியோடு சூழ்ந்து நடுவே ராஜபுத்திரனைக் காவல்செய்து நடத்திக்கொண்டுபோக மநுச்சக்கரவர்த்தியும் மலைபோல் உயர்ந்த வொரு தேரிலேறிக்கொண்டு பின்னே நடந்தார். அதுகண்ட அந்நகரத்திலுள்ள ஜனங்களெல்லாம் இந்த இராஜகுமாரனுக்கு ஐசுவரியமும் அழகும் அறிவும் குறைவில்லாது கொடுத்த தெய்வம் இடையிலே இந்தப் பழிக்கு ஆளாக்கச்செய்து, நல்லவீதி நடுவேயிருக்கக் கோணியவீதி குறுக்கே வந்ததென்று சொல்வதற்குச் சரியாக்கியதே! இன்பத்தை யநுபவிக்கின்ற இளமைப் பருவத்தில் எடுக்கப்படாத பழிவந்து சூழ்ந்து, சோறுண்ணும்போது தொண்டை விக்கிக்கொண்டதென்பதுபோல் துன்பத்தை யுண்டுபண்ணியதே! வெண்ணெய் திரண்டு வரும்போது தாழியுடைந்ததென்பதுபோலக் கல்யாணக்கோலங் கொள்வதற்கு இசைந்துவரும் பருவத்தில் இச்செவ்வைத் திருமேனிக்குத் தீங்கு உண்டாகும்படி நேரிட்டதே! சிவதரிசனத்துக்குப் போனவிடத்தில் சேங்கன்றின் பழிவந்து "கிணறு வெட்டப் போனவிடத்தில் பூதம் புறப்பட்டதுபோல" தோன்றியதே! "கடைகொள்ளப் போகும்போது கள்ளனெதிர்ப்பட்டதுபோல்" அருள்பெற்று வரப்போகும்போது இந்தப் புத்திரனுக்கு அந்தக் கன்றானது எமனைப்போல எங்கேயிருந்து எதிர்ப்பட்டதோ! இந்தக் குமாரனைப்பற்றி நமக்கெல்லா முண்டாகிய இரக்கம் பழிவாங்கவந்த பசுவுக்கு முண்டாயிருக்குமானால், ஆராய்ச்சிமணியை யசைத்து முறையிடுக்கொள்ளாதே! ஐயோ! இந்தப் பசுவானது சூரிய வமிசத்தை யழிக்கத் துசங்கட்டிக்கொண்டதே! இனி நம்மரசனுக்குப் பிற்காலத்தில் நீதியுடன் அரசாட்சி செய்யத்தக்க அரசனைப் பெறாமல் எல்லா வுயிர்களும் நிலைதடுமாறி நின்று

மயங்குமே; இந்த இராஜபுத்திரன் முன்பு சேனைசூழத் தேரிலேறிவருந்த மங்கலமாகிய கோலத்தைக்கண்டு மகிழ்ச்சியடைந்த நாம் இப்போது இப்புத்திரன் காவல் சூழக் காலால் நடந்து வருகின்ற பரிதாபமாகிய கோலத்தைப் பார்ப்பதற்கு என்னபாவஞ் செய்தோமோ! இந்தப் புத்திரனுயிர்க்கு ஈடாக நமதுயிரை யெல்லாங் கொடுத்துவிடுவோ மென்றாலும் அரசன் சம்மதிக்க மாட்டாரே! இந்தப் புத்திரன் உயிரிழந்தால் பின்பு அரசனும் உயிரிழப்பார். பின்பு நாமிருந்து என்ன செய்வது! இதற்குமுன் இறந்துவிடுவதே சுகமாக விருக்கின்றதே! ஆ! ஆ!! நம்மரசனைப்போல இப்படிப்பட்ட அருமையான நீதியோடு அரசு செய்கிறவர்கள் முன்னுமில்லை, பின்னுமில்லையே! தியாகராஜப் பெருமான் நமது இராஜனுடைய மனதைச் சோதிக்கும்படி இவ்விதஞ் செய்வித்ததாகத் தோன்றுகின்றதே! தருமதேவதை நமது அரசனது உண்மையாகிய நீதியின் தன்மையைச் சோதிக்கும்படி இவ்விதஞ் செய்வித்ததாகத் தோன்றுகின்றதே" என்று பலவிதமாக அவரவர்களுந் தங்கள் தங்களுக்கு நேரிட்ட ஆபத்தென்று நினைத்துப் புலம்பியும் அதிசயித்தும் நின்றார்கள்.

ஆகாயத்தினிடமாக இவ்வதிசயத்தைப் பார்க்கும்படி வந்திருக்கின்ற தேவர்களெல்லாம் இந்த மநுச் சக்கரவர்த்தியானவன் செய்யத்துணிந்த காரியம் இவர்க்கு முன்னிருந்த அரசர்களுக்குச் சொல்லத்தான் கூடுமோ? இம் மனிதர்களைப் பார்க்கிலும் உயர் பிறப்பினராகிய நம்மவர்களுக்குத்தான் செய்யக்கூடுமோ? இவ்வரசன் நீதியிலும் மனோதிடத்திலும் சிறந்தவனாகவிருக்கின்றான். இவனுக்குச் சிவகடாட்சம் கைகூடுமல்லது மற்றவர்களுக்குக் கூடுமோ? ஆயினும், இன்னும் நடக்கப்போகிற அற்புதங்களை யெல்லாம் பார்த்தறிவோம்" என்று புகழ்ந்துசொல்லி நின்றார்கள்.

இந்தப்பிரகாரமாகச் சொல்லிக்கொண்டு நிற்க, மநுச்சக்கரவர்த்தியானவர் அந்தப்பசுங்கன்று இறந்து கிடக்கின்ற வீதியிற்போய், தமது புத்திரனைக் காவல் செய்து, முன்னே நடத்திவந்த கொலைவீரர்களைப் பார்த்து, இனிக் காலதாமசம் பண்ணமல் இந்தப் பசுங்கன்றையெடுத்து அப்புறத்தேவைத்து, அவ்விடத்தில் இவ் வீதிவிடங்கனைக் கிடத்தி வையுங்கள்" என்று கட்டளையிட்டார். அதுகேட்டுக் கொலைவீரர்கள் மனம் பதைத்து மதிமயங்கி நின்றார்கள். அப்பொழுது தந்தையாகிய மநுச்சக்கரவர்த்தியின் கட்டளையைக் கேட்டு மயங்கி நிற்கின்ற கொலைவீரர்களை வீதிவிடங்கன் பார்த்து, "நீங்களேன் மயங்கி வருந்துகின்றீர்கள்? அந்தக் கட்டளையின்படி நானே செய்துகொள்ளுகிறேன்" என்று சொல்லித, தியாகராஜப்பெருமான் சந்நிதிக்கெதிராகத் திரும்பி, இரண்டு கைகளையுங் குவித்துச சிரசின்பேரில் வைத்துக்கொண்டு, "சிறுபிள்ளைக்குத் திருப்பாற்கடலையழைத்துக் கொடுத்த தியாகராஜப் பெருமானே! அகண்ட பரிபூரண சச்சிதாநந்த சுயம்பிரகாச சாட்சாத்கார சிதாகாச சொரூப சின்மயனாகிய சிவசங்கரனே! அடியேன் பசுங்கன்றைக் கொன்ற பாதகனாயினேன். அதுவும் போதாமல் ஐயோ! எனக்கு நல்வழியைக் கற்பித்துக் கண்போல் விளங்கிய நின்னடிமையிற் சிறந்தவனாகிய மதியுள்ள கலாவல்லப னென்கிற மந்திரியையும் இறப்பிப்பதற்குக் காரணமாகியு மிருந்தேன்! இப்படிப்பட்ட என்போல் பாவிகளெங்கே யுண்டு? என் பிதா தண்டிக்கப்போகிற தண்டனை என் பாதகத்துக்குத் தக்க தண்டனையு மல்லவே! என்ன செய்வேன! பாவியாயினும் எனக்கு வேறொரு கதியு மில்லாதபடியால், முன் தாயைக் கூடித் தந்தையைக் கொலைசெய்தவனது மாபாதகத்தை மன்னித்து அநுக்கிரகஞ் செய்தது போல், அடியேனுக்கும் அநுக்கிரகஞ் செய்யவேண்டும்; என் பிதாவுக்கும் எனக்கும் உரித்தாகியிருந்த மற்றவர்களுக்கும் என்னைப் பற்றிவந்த பழிபாவங்களை நீக்கி யருளவேண்டும்; என்பொருட்டு இறந்தமந்திரியை

யெழுப்பிக் கொடுத்தருள வேண்டும்; இதோ இந்தப் புலாலுடம்பைப் போட்டுவிட்டு வருகிறேன்; என்னை யுந் திருவடி நீழலிற் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும்; இந் தப் பிறப்பிலே யெனக்குத் திருவடி கிடையாதானால் மறுபிறப்பிலாயினுங் கிடைக்கத்தக்க நல்லறிவும் பேர ன்பு முள்ளவனாகப் பிறப்பிக்கவேண்டும்" என்று சொ ல்லி, விண்ணப்பஞ் செய்துகொண்டு திரும்பிநின்று; மாதா, பிதா, குரு முதலானவர்களுக்கும் மனத்தினால் வந்தனஞ்செய்து, இம்மநுச்சோழருடைய செங்கோல் மாறாது நிலைபெற்றிருக்க வேண்டுமென்று இஷ்ட தெய்வத்தைப் பிரார்த்தித்துப் பஞ்சாட்சரத்தை யுச் சரித்து வடக்கே தலையும், தெற்கே காலும் வைத்து இரண்டு கண்களையும் மூடி சித்தத்தைச் சிவபெருமான் திருவடித் தியானத்தில் வைத்து யோகநித்திரை செய் பவன்போல உடம்பைக் கிடத்தினான்.

அப்போது மநுச்சக்கரவர்த்தியானவர் சிவத்தியா னஞ் செய்துகொண்டு, தியாகேசர் சந்நிதியை நோக்கி "அடியேனை யாட்கொண்ட ஆண்டவனே! இவ்வீதிவிட ங்கனென்பவன் பசுங்கன்றைக் கொலைசெய்தானென் பது பிரத்தியட்சமாக உண்மையென்று வெளிப்பட்ட படியால், இந்தக் குற்றவாளியின் கொலைப்பாதகந் தீரத் தக்க தண்டனைசெய்வதற்குச் சக்தியில்லாத அடியேன், தேவரீர் திருவுளப்பாங்கின்படி மேலோர் ஏற்படுத்திய தருமநூல்களில் கொலை செய்தவனைக் கொலை செய்யக் கடவதென்று விதித்திருக்கிறவிதியின்படி, விதிமாறுபட்ட முதலான குற்றங்களுக்குச் சிறிது மிடங்கொடாமல், இவனைக் கொலைசெய்யும்படி திரிகரணசுத்தியாகத் தீர்ப் பிட்டுக்கொண்டு, இதோ தேர்க்காலி லூர்ந்து கொலை செய்யத் தொடங்குகின்றேன். இத் தீர்ப்பினிடத்துத் தேவரீர் திருவடிசாட்சியாக என் மனமறிந்து யாதொரு பிசகும் நேரிட்டதில்லை. என்னையுமறியாது ஏதாகிலுங் குறை நேரிட்டிருக்குமானால் அதைத்தேவரீர் மன்னித் துக்கொள்ளவேண்டும். இந்தக் குற்றவாளியின் பாபா

த்மாவை அப்பாபத்தினின்று நீங்கும்வண்ணந் தக்க தண்டனைசெய்வித்தருளி, மறுபிறப்பிலாயினும கடைத்தேறும் வழியைக் கடாட்சிக்க வேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ் செய்துகொண்டு, தேரிற் கட்டிய குதிரைகளை விழுந்து கிடக்கின்ற வீதிவிடங்கன் கழுத்தடியிற் சக்கர மழுந்தும்படி நேராகமுடுக்கிக தேரை நடாத்தினார்.

அப்போது தேர்ச் சக்கரமானது வீதி விடங்கன் மேல் அழுந்திக கறகற வென்று இழுத்துககொண்டு அதிக வேகமாகச் செல்ல, உடல் குழமபிச சின்னாபின்னப்பட்டு, நசுக்குண்டு, கையாற் பிசைந்து, ரசம பிழிந்த மாங்கனியின் கோதுபோல உடல்வேறு உயிர்வேறாக இறந்தான். அதுகண்ட தேவர்களெல்லாம் "அருமையாகப பெறற புததிரனை நோக்காமல் புண்ணியததை நோக்கிய கண்ணியவானே! உனககுச சுபகர முண்டாவதாக" என்று வாழ்ததிக கற்பகபபூமாரி பொழிந்தார்கள். தேவ துந்துமிகள அதிர்ந்தன. அந்நகரததா ரெல்லாம் "இபபடிபபட்ட நீதி செலுத்துகின்ற மஹாராஜனை என்னதவஞ்செய்து பெற்றுககொண்டோம" என்றும், "ஐயோ! இனி எக்காலத்தில் வீதிவிடங்கனைக காண்போம" என்றும், இன்பககண்ணீரும் துன்பக கண்ணீரும் விட்டுககொண்டே நின்றார்கள். உடனே மநுச் சக்கரவர்த்தியானவர் மந்திரியின்பழிக்காகத்தம உயிரைக் கொடுக்கத் துணிந்து தேரிலிருந்து கீழே யிழிந்தார். அப்போது ஸ்ரீகண்டர், அனந்தேசர், காலசெந்தி யுருத்திரர், துவாதசருத்திரர், ஏகாதசருத்திரர், புத்தியட்டகர், கூர்மாண்டர், ஆடகர், சதவுருத்திரர், அஷ்டமூர்த்திகள், நீலலோகிதர், கங்காளகபாலர், அசுவாரோகணர், அஷ்டபயிரவர், வீரபத்திரர், சகரதரர், நான்முகர் முதலான பத மூர்த்திகளும்; கபாலிகன், அசன், புதன், வச்சிரதேகன், பிநாகி, கிருதசாதிபன், உருத்திரன், பிங்கலன், சாந்தன், க்ஷயாந்தகன், பலவான், அதிபல வான், பாசாத்தன், மகா பலவான், சுவேதன், ஜயபத்திரன், தீர்க்கபாகு, ஜலாந்தகன், மேகவாகனன், சௌமிய

கேசன், சடாதரன், லக்ஷ்மீதரன், ரத்நந்திரன், ஸ்ரீ தரன், பிரசாதன், பிரகாசன்,வித்தியாதிபன், ஈசன், சர்வஞ்ஞன், பலிப்பிரியன், சம்பு, விபு, கணுத்தியக்ஷன், கிரியக்ஷன்,திரிலோசனன் முதலான பதத்தலைவர்களும்; இந்திரர், சந்திரர், சூரியர் முதலான தேவர்களும்; வசிட்டர்,அகத்தியர், புலத்தியர், பராசரர்,வியாசர்முதலான முனிவர்களும்; கண்ணுவர், கருக்கர், சுதானந்தர் முதலான இருடிகளும்; அசுரர், அந்தரர், ஆகாயவாசிகள், விஞ்சையர், வித்தியாதரர், கருடர், காந்தருவர், இயக்கர், கின்னரர், கிம்புருடர், சித்தர், நிருதர், பூதர், பைசாசர், போகபூமியர், உரகர்முதலான கணங்களும்; நந்தி, பிங்கிரிடி, சண்டன், பிரசண்டன், சங்குகன்னன், வாணன், அந்தகன், குமபோதரன், விரூபாக்ஷன் முதலான பிரமதகணங்களும் சூழ்ந்து துதித்து வரவும்; பேரிகை, மத்தளம, தாளம, சங்கம், சசசரி, தடாரி முதலான வாத்தியங்கள முழங்கிவரவும்; "எல்லாம் வல்ல இறைவன் வந்தான, நல்லோர்க்கருளும் நாயகன் வந்தான், முப்புரமெரித்த முன்னோன்வந்தான், தபசிலார்க்கருள் செயுந் தயாநிதி வந்தான், வள்ளல் வந்தான, மஹாதேவன வந்தான், எளளி லெண்ணெய்போ லிருப்பவன் வந்தான, அன்பாக்கருளும் ஐயன் வந்தான், இன்பங்கொடுக்கும் இறைவன்வந்தான், முத்தொழில நடத்தும முதல்வன் வந்தான், பத்தர்கள புகழும் பத்தர்த்தோன் வந்தான், தேவர்கள போற்றுந தியாகன்வந்தான்,மூவர்கள வாழ்த்தும் முக்கணன் வந்தான்" என்று சின்னங்கள் பிடித்துவரவும, தும்புருநாரதர் யாழிசை பாடிவரவும், உருத்திரர் கணிகையா நடனஞ் செய்துவரவும், ஒற்றை வெண்குடை சாமரைமுதலான மங்கலவிருதுகள நெருங்கிவரவும, ஆனைமுககடவுளும், ஆறுமுககடவுளும இருபக்கங்களினு மிசைந்துவரவும, உலகமாதாவாகிய உமாதேவியார் இடது பக்கத்திலிருக்க ஜடாமகுட திரிநேத்திர காளகண்ட சதுர்ப்புஜம் முதலான வை விளங்க, தர்ம சொரூபமாகிய இடபவாகனத்தின் மேல் சர்வ மங்கலசக்தியே திருமேனியாகக் கொண்ட

தியாகராஜப்பெருமான் எழுந்தருளி, மநுச்சோழ ராஜ னுக்குமுன் தரிசனங் கொடுத்தருளி, குளிர்ந்த நிலவு ததும்பி வீசுகின்ற புன்னகைகாட்டி அரசனுக்கு ஜில லென்று உடம்பும், உள்ளமும், உயிரும் குளிரும்படி செய்வித்து, கருணையென்னும் வெள்ளம் நிறைந்து, பொங்கித் ததும்பி, பெருக்கெடுத்து, ஒளிகொண்டோ ங்கி மடைதிறந் தோடுகின்ற மலர்போன்ற திருக்கண் களால் அருள் நோக்கஞ்செய்து, அவ்வரசனுக் குண் டாயிருந்த விடாய்முழுதுந் தீர்த்து, "நம்மிடத்து நம்பிக் கையும் பேரன்பும்வைத்து, மநுநீதிதவறாது அரசாட்சி செய்கின்ற மநுச்சோழனே! நீ நடத்துகின்ற நீதி யின் பெருமையை உலகத்தவர் செவ்வையாகத் தெரி ந்துகொள்ளும்படி நாமே இவ்வாறு சோதிப்பித்தோம்; இனி ஒன்றுக்கும் அஞ்சவேண்டாம்" என்று திருவாய் மலர்ந்தருளி, இறந்து கிடக்கின்ற பசுங்கன்றும், கலா வல்லபனென்னு மந்திரியும், வீதிவிடங்க னென்னும் இராஜகுமாரனும் உயிர்பெற்று எழுந்திருக்கும்படி கடா க்ஷித்தருளினார்.

அந்தக்கணமே நித்திரை நீங்கி யெழுகின்றது போல, இளங்கன்றானது உயிர்பெற்று எழுந்து தன் தாய்ப் பசுவினிடத்தில் சென்றது. மந்திரியும் புதல்வ னும் உயிர்பெற்றெழுந்து, ஆலாடவீரவனைக், அருகே மலர்ந்தமுகத்தோடு வந்தனை செய்துகொண்டு மகிழ்ந்து நின்றார்கள். அதுகண்டு அந்நகரத்திலுள்ள ஜனங்க ளும் மற்றவர்களும் தம்மையறியாத பெருங்களிப்புடை யவர்களாய்ச் சிலர் "அற்புதம் அற்புதம் அற்புதம் அற் புதம்" என்று ஆடினார்கள்; சிலர் "புண்ணியபூசை பலித் தது, பலித்தது" என்று பாடினார்கள்; சிலர் "சூரியகுலந் தோன்றியது, தோன்றியது" என்று துதித்தார்கள்; சிலர் "துக்கம் நீங்கியது, சுகம் கிடைத்தது" என்று துள்ளினார் கள்; சிலர் "குறையெல்லாந் தீர்ந்தது, குறையெல்லாந் தீர்ந்தது" என்று கொண்டாடினார்கள்; சிலர் "கும்பிட்ட தெய்வம் குறுக்கே வந்தது" என்று குதித்தார்கள்; சிலர்

"எம்பெருமா னெதிர்ப்பட்டா லென்ன முடியாது" என்றுளக்களித்தார்கள்; சிலர்ஒருவரையொருவர்கட்டித் தழுவிக்கொண்டு ஒருகாதமட்டும ஓடித்திரும்பி னா; சிலர் "கலககந்தீர்ந்துகளிப்புவந்தது" என்றுகைகொட்டி னார்கள்; சிலர் தோள தட்டிக்கொண்டும தொடை தட்டிக்கொண்டும, முகரோமத்தை முறுக்கிக்கொண்டும், முகமலர்ந்துகொணடும, உடல நிமிர்த்திக்கொண்டும் உலாவிதின் றார்கள்; "சிலர் வாழ்வுவந்தது" என்று மனம் பூரித்தார்கள். இப்படி அவரவர்களும அளவில்லாத ஆனந்த முடையவர்களாய இழந்துவிட்ட பொருளை எதிரவரப் பெற்றவர்கள்போல சந்தோஷ கோஷஞ் செயது நிற்க, மநுச்சக்கரவர்த்தியானவர் கங்கையும இளமபிறையும் விளங்குகின்ற சடாமகுடத்தையும், திரிபுண்டரமுந திலகமும திருநோக்கும் விளங்குகின்ற நெற்றியையும், அருள தருமபி வழிகின்ற திருநோக்கங்களையும், சங்கு குண்டலமணிந்து தாழ்ந்த செவிகளையும, நறுங் குமிழ்போனறு விளங்குகின்ற நாசியை யும், வேதமாகிய தெள்ளமுதத்தைக கொளளைகொண் டுண்ணும்படி அனபாகளுககு அருளிச செயகின்ற செம்பவளமபோனற திருவாய்மலரையும், வானவாக குயிர்கொடுத்த மணிகண்டத்தையும், கொன்றைமாலை யணிந்து குலவரைகளபோ லுயர்ந்த திருத்தோளகளை யும்; மானும, மழுவும், வரதமும அபயமுங்கொண்ட மலாககரங்களையும்; சிவந்து மெலலென்று திருவருள பழுத்து, ஆனந்தமொழுகிப் பத்தாகள மனத்தில் தித் தித்திருக்கும் பாதமலாகளையும, செமபவள மலைபோ ன்ற திருமேனியையும, பசசைக்கொடி படர்ந்தது போன்று பார்வதியாா மகிழ்ந்து விளங்குகின்ற பாகத் தையுங் கண்குளிரக் கணடு, களிப்படைந்து, ஆனந்த நீா ஊற்றுநீாபோல சுரந்து சுரந்து, விழுந்து விழுந்து மார்பினிடத்து வண்டலாடவும, உடலகுழைந்து விதிர் விதிர்த்துச சிலிர் சிலிர்த்து, மயிர்ககுசசெறிந்து என்பு நெகக்குவிட் டுருகியும, மனங்கனிந்து கனிந்து கசிந்து கசிந்து நெகிழ்ந்து நெகிழ்ந்து பட்டபடவெனறு புத

றிப் பதறி உருகி யுருகி ஆனந்த வெள்ளத்தி லழுந்தி யழுந்திப் பரவசமாகியும், "சிவசங்கர சிவசங்கர சிவ சங்கர சிவசங்கர சிற்பர தற்பர சிற்குண சின்மய சிவசிவ" என்று வாய்நீர் சுரந்து பாடிப்பாடி நாக் குழறித் தழும்பேறியும், "ஹர ஹர" என்று ஆனந் தக் கூத்தாடியும், தண்டுபோல அனந்தமுறை கீழே விழுந்து விழுந்து வணங்கி உடம்பிற் புழுதியாடியும், குளிர்ச்சி பொருந்திய சந்திரவிம்பம்போன்ற முகத தின்கண் முத்துமாலை யணிந்ததுபோல வியாவருமபி ளாநகை தோன்றி மலர்ந்து விளங்கக் கைகளைக் கூப் பிச் சிரசின்மேல் வைத்துக்கொண்டு, அன்பே வடிவ மாகி நின்று, "பிரமன் முதலாகிய பெரிய தேவர்க ளெல்லாம் அரியதவஞ் செய்தும கனவிலுங் காண்ப தற் கருமையாகிய கடவுளே! அன்பு அணுவளவு மில் லாத அடியேனுக்கு அருமையாகிய திருமேனியை நன விலே எளிதாகக் காட்டியருளிய தேவரீர் பெருங்கரு ணையை யென்னென்று துதிப்பேன்! பொய்யுலகத்தை மெய்யென்று நம்பிப் புன்மையாகிய போகத்தை விரு ம்பி, புவியாண்டு, மீளாநரகில விழத்துணிந்திருந்த அஞ் ஞானத்தையுடைய அடியேனையும ஓர் பொருளாகத் திருவுளத்திற் கொண்டு காட்சி கொடுத்தருளிய கரு ணைக் கடலே! கண்ணுண் மணியே! கரும்பின் சுவை யே! கற்பகக் கனியே! கருணாநிதியே! தேவரீர் திரு வருட் பெருமையை யென்னென்று சொல்லுவேன்! யான் என்கிற ஆணவப்பேயும், எனதென்கின்ற இராட் சதப் பேயும், மாயை யென்கிற வஞ்சகப் பேயும், பெண்ணாசை யென்கின்ற பெரும்பேயும, மண்ணாசை யென்கின்ற மானிடப் பேயும், பொன்னாசை யென்கி ன்ற பொல்லாப்பேயும், குரோத மென்கின்ற கொள்ளி வாய்ப் பேயும், உலோபமென்கின்ற உதவாப் பேயும, மோகமென்கின்ற மூடப்பேயும், மதமென்கிற வலக் காரப் பேயும், மாற்சரிய மென்கின்ற மலட்டுப் பேயும் மனப்பேயோடு கூடி யிரவும் பகலும் ஆட்டம் ஆடி யாடி யிளைக்கின்ற அடியேனைக் காத்தருளத் திருவுள

மிரங்கித் தரிசனமருளித் துன்பத்தை நீக்கியின்பத்தை யளித்த எம்பெருமானே! என்னாண்டவனே! என் தந்தையே! என் தாயே! என் குருவே! என் தெய்வமே! என் குலதெய்வமே! என் னுயிர்த்துணையே! என்னறிவுக் கறிவாகியஇறைவனே! தேவரீர் திருவடிப் புகழை வேதங்களு மறியாது விழித்துக்கொண்டு தேடித்தேடி இளைக்கின்ற தென்றால், கிருமி கீடங்களிலுங் கீழ்ப்பட்ட அசேதனனாகிய அடியேன் எப்படி யறிந்து துதிப்பேன்! தேவரீர் திருவடிக் காட்சி பலிக்கும்படி செய்வித்த இந்தப் பசுவுக்குங் கன்றுக்கும் என்னை யடிமையாகக் கொடுப்பேன் அல்லது வேறென்ன கைம்மாறு செய்வேன்! தேவரீர் திருமேனிக்காட்சி கிடைப்பதற்குக் காரணமாகிய வீதிவிடங்க னென்னும் புத்திரன் இன்றுதான் எனக்குப் புத்திரனாயினான்! தேவரீரது திருவருட் கோலத்தைக் காணப்பெற்ற அடியேனுக்கு இனி என்ன குறை இருக்கின்றது! அன்பர்களுக்கு இன்பமளிக்கின்ற ஆண்டவனே! தேவரீர் கிருபாநோக்கஞ் செய்யப்பெற்று உடல் பூரித்தேன்! உள்ளங் குளிர்ந்தேன்! உயிர் தழைத்தேன்! பசுங்கன்றும் மந்திரியும் மைந்தனும் உயிர் பெற்று எழுந்திருக்கவும் வரம் பெற்றேனே! வாழ்வடைந்தேன்! துக்கமெல்லாம் நீங்கினேன்! சுகப்பட்டேன்! மனதுக்கு மடங்காத மகிழ்ச்சி கொண்டு நின்றேனே! இனி அடியேனுக்குத் தேவரீர் திருவடியினிடத்துத் தவறாத தியானமும், சலியாத அன்பும் தந்தருளி யென்னை அடிமைகொள்ள வேண்டும். குற்றஞ் செய்தாலுங் குணமாகக் கொள்கின்ற குணக்குன்றே! பன்றிக்குட்டிக்கு முலைகொடுத்த பரம்பொருளே! புலிமுலையைப் புல்வாய்க்குக் கொடுத்த புண்ணியமூர்த்தியே! கல்லடிக்கும் வில்லடிக்குங் கருணை புரிந்த கருத்தனே! திருவாரூர்ப் பூங்கோயி லெழுந்தருளிய தியாகராஜப் பிரபுவே! போற்றி! போற்றி!'' என்று தோத்திரஞ்செய்து தொழுது நின்றான். அரசன் செய்த தோத்திரங்களைத் திருச்செவி ஏற்றுக்கொண்டு தியாகராஜப்பெருமான், "நம்மிடத்தில் அன்புள்ள அரசனே!

நீ இன்னும் நோயற்ற வாழ்வுங் குறைவற்ற செல்வமும் பெற்று, நமது அருளே துணையாகக்கொண்டு, இவ்வுலகத்தை யெல்லாம் ஒரு குடையின்கீழ் ஆண்டு மெய்யறிவு விளங்கி, மாறாத மகிழ்ச்சியோ டிருக்கக் கடவாய்! பின்பு எக்காலத்தும் மீளாத பேரானந்த போகத்தை நாம் தருவோம்" என்று அருள்புரிந்து கணங்களுடன் அந்தர்த்தானமாக எழுந்தருளினார். அதுகண்டு மநுச்சக்கரவர்த்தியானவர் பின்பும் கீழ் விழுந்து, நமஸ்கரித்துத் தொழுது, தோத்திரஞ் செய்துகொண்டு, அப்பசுவையுங் கன்றையும் உபசாரத்துடன் நல்ல புலமுள்ள இடங்களில் மேய்த்து மிகுந்த சுகத்திலிருக்கும்படி செய்வித்துக் கலாவல்லபனைக் கட்டியணைத்துக்கொண்டு "என்புத்திரன் பழிக்கு ஈடாகச்செய்தற்கரிய செய்கையைச் செய்துகொண்ட அன்புள்ள அமைச்சனே! உன்போலெனக்கினியவர்கள் உண்டோ" என்று உபசரித்து, பின்பு வீதிவிடங்கனென்னும் மைந்தனை எடுத்து மடிமேல் வைத்து, முத்தங் கொடுத்து, உச்சிமோந்து, யான்செய்த புண்ணியத்தால் கிடைத்த புத்திரனே! உன்னாலல்லவோ உயர்வையடைந்தேன்" என்று உபசரித்து, பின்பு மைந்தனும் மந்திரியுந் தாமுமாகக் கமலாலயமென்னும் கோயிலுக்குச் சென்று ஆசாரத்தோடும், அன்போடும் விதிப்படி சிவபெருமானைத் தரிசனஞ்செய்து, அபிஷேகாதி சிறப்புகளும் அனேகம் திருப்பணிகளுஞ் செய்வித்துத் தொழுது, வணங்கித் துதித்து வலங்கொண்டு, விடைகொண்டு புறப்பட்டு, அந்நகரத்திலுள்ள ஜனங்களெல்லாம் மனங்களித்து வாழ்த்திப் புகழும்படி மங்கலவாத்தியங்கள் முழங்க, வீதியை வலமாக வந்து, அஷ்ட மங்கலங்க ளேந்திய சுமங்கலிகளும், அந்தணர் அமைச்சர் முதலானவர்களும் வாழ்த்தி மங்கலச் செய்கைகளோடும் எதிர்கொள்ள அரண்மனையிற் சென்று வேதியர், துறவினர், விருந்தினர், உறவினர் முதலானோர்களுக்கு அவரவர்க்குத் தக்க வரிசைகளைச் செய்து மகிழ்வித்து, கற்புநிலை தவறாத மனைவியார் மனங்குளிர்ந்து களிக்கும்படி மைந்

தனைக் காண்பித்து, மந்திரி முதலானவர்கள் சூழச் சிவாநுக்கிரகத்தால் சிங்காசனாதிபதியாய் உலகத்தை யெல்லாம் ஒருகுடை நிழலில்வைத்து அறநெறிப்படியே அரசாட்சி செய்திருந்தார்.

வாழ்த்து.

நேரிசைவெண்பா.

வாழிமநுச்சோழர் வாழி யவர்மைந்தன்
வாழியவர் மந்திரியாம் வல்லவனும்-வாழியவர்
செங்கோன் முறையவர்தஞ் சீர்கேட்பவர்வாழி
யெங்கோன் பதம் வாழியே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மனுமுறைகண்டவாசகம்

முற்றிற்று.
